

Çok şükür ki adımız YORGO değil!

CHP'ye hatırlatmak gerekirse; Dimitriler, Yorgolar bu coğrafyada hep vardı. Bugün de varlar. Heranuslar, İsguhiler

de... Her ne kadar siz ısrarla adına Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin, Ayşe, Fatma deseniz de... Her fırsatta "görünmez düşman" ilan etseniz de... Onlar konuştuğunda, haykırdıkça siz küçülecek ve yok olacaksınız.

09

Kürtler Beritan tavrını kuşanıp cevap verecektir!

PKK-PYD önderliğindeki Kürt hareketi, Barzani eliyle zayıflatılmak, TC'nin "çözüm süreci" diye başlattığı teslim alma sürecinin taşları döşenmek

isteniyor. Kürt halkının bu ihanet ve kuşatma karşısında yine Beritan tavrını kuşanıp yanıt vermektan başka kurtuluş yolu yoktur.

03

Haftalık Özgür gelecek Pêşaroja Azad

Sayı: 76 Gerçekler devrimcidir!

21 Kasım 2013

* Fiyatı: 1 TL

www.ozgurgelecek.net

16 Kasım günü Amed iki "ağır" misafiri ağırladı. Kürt ulusal mücadelesi açısından iki önemli isim, KDP yöneticisi **Mesud Barzani** ve sanatçı **Şivan Perwer**; Başbakan R. T. Erdoğan'ın davetlisi olarak Amed'e geldi ve 400 çiftin nikah törenine katıldılar.

Bu ziyaret, ulusal mücadele açısından oldukça önemli bir yerde duruyor. Bu ziyaretin amacına baktığımızda Barzani için işin ucunda Ortadoğu'da piyon olarak kalmak ya da satrancın en önemli taşı haline gelmek vardı. Ortadoğu'da Kürtlerin esas sözcüsü olmak için emperyalistlerin ve yerli uşaklarının sözünden çıkmayan Barzani; bu rolünü, Suriye'de Kürtler PYD'nin öncülüğünde belli haklar elde etmişken kaybetme riskinin arttığını gördü. Ve tam da bu yüzden Kürt halkının azılı düşmanı bir baş-

bakanın davetlisi olarak o kürsüde yer alabildi.

Diğer taraftan Kürtler açısından müziği ile tartışılmaz olan Şivan Perwer'in de bu ziyarette İbrahim Tatlıses ile birlikte yer alması, başbakanının izinden gidip 3 çocuk istemesi ve başbakanının önünde eğilmesi Kürt tarihine yeni "birakuji" olarak geçecektir.

Bu ziyaretin gerçekleştiği günler aynı zamanda Kürt tarihinde Dersim İsyanı'nın lideri olan Seyit Rıza ve yoldaşlarının idam edilmesinin 76. yıldönümüydü. Bu iki tarihi gelişme; TC'nin Kürt ulusuna yönelik "yalan ve hileleri"nin sürdüğünü göstermektedir. Ama aynı zamanda, Rojava'da olduğu gibi yaşanan gelişmeler Kürtlerin TC ve halk düşmanları karşısında "diz çökmediğini" göstermektedir. Bu da egemenlere dert olsun!

Özgür Gelecek'ten

İyi okumalar!

Merhaba,

10 yılda 7 kat artan ve kadın hareketlerinin bu konudaki çabalarıyla görünür hale gelen **kadına yönelik şiddetin** bir parçası da örgütlü/muhafız kadınlara yönelik cinsel işkencedir.

25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşırken özellikle Gezi İsyanı'nın ardından direnişçi kadınlara yönelik tacizlerle gündeme gelen cinsel işkenceye dair yazıları, çalışmalarını sayfalarımıza taşımaya çalıştık.

Barzani ve Şivan Perwer'in Amed'e yaptıkları ziyareti değerlendiren **Gündem** yazımızın yanı sıra **Sentez** sayfalarımızda yer verdiğimiz 10 Kasım'da Anıtkabir'e 1,5 milyon kişinin ziyareti ve CHP'li **Muharrem İnce**'nin "Atatürk olmasaydı, adımız Yorgo, Dimitri olurdu" sözlerine ilişkin makalelerimizin de ilginizi çekeceğini düşünüyoruz.

Taşeron işçilerin ücretleri ile ilgili yeni düzenlemeler, köylülüğün tasfiye edilmesi çabaları üzerine hazırlanan yazılarımızla da bu sayımızda karşınızdayız.

Serkeftin!

Emekçinin Gündemi

Erkek egemen anlayıştan kopmamak

05 Sayfa 05

Göğün Yarısı

Erdoğan her sözüyle şiddeti ...

07 Sayfa 07

Pusulâ

Kelebek ömürlü yoldaşıma...

11 Sayfa 11

Korkunun ifadesi: Ali İsmail davası Kayseri'de

Kendinizi kandırmayın "baylar", yüzlerce, binlerce kişi sizi mahkeme önünde, daha siz salona girmeden yargılayacağı için duyduğunuz korkudur bunun adı. Ama pek de yabana atılabilir bir korku sayılmaz.

14

Yok olan köylülük üzerine-1

Doğu Karadeniz'de çay, Orta ve Batı Karadeniz'de fındık tüm yaşam üzerinde belirleyici etkiye sahiptir. Çay ve fındığın üretimini şirketler değil,

aileler yapar ve geçimini buradan sağlar. Nakliyecisinden diğer esnafına kadar bölgenin ekonomik yapısının temel ayaklarından biridir bu üretim.

05

Sincan'da devrimciler hala tek kişilik hücrede!

6 Kasım'da başlayan saldırı sonucu tekli hücrelere konulan ve ilk günler yiyecek, giyecek, havalandırma gibi en temel hakları dahi engellenen tutsaklar, hala tekli hücrelerde tutulmaya devam ediyor.

15

25 Kasım, korku duvarlarımıza darbe vurduğumuz gün olsun!

25 Kasım'da Trijillo Diktatörlüğü'ne karşı çıkararak insan hakkı mücadelesi veren 3 kız kardeşin öldürülmesinin ardından tam 53 yıl geçti. 53 yıl önce, 1960'ta, Dominik Cumhuriyeti'nde yaşayan ve **Mirabel Kardeşler** olarak tanınan Patria, Minerva ve Maria Teresa'nın cesetleri bir uçurumun dibinde bulundu. Ölümeleri kayıtlara "trafik kazası" olarak geçirildi.

Oysa gerçek böyle değildi.

Dominik Cumhuriyeti'nde 1930 yılında darbe yaparak başa geçen emperyalist damgalı **Rafael Trijillo**, 30 yıldır ülkede baskı ve zulüm politikalarını hayata geçiriyordu. Ama 30 yılın sonunda **Dominik artık kaynayan kazan** gibiydi. Kitlesele protestolar, eylemler düzenleniyor; Trijillo Diktatörlüğü'nün **mezarı kazılıyordu halk tarafından**.

Şiddete karşı yaşasın Mirabel Kardeşliği!

Bu eylemlerde **3 genç kadın ön plana** çıkmıştı. Patria, Minerva ve Maria Teresa Kardeşler; bu eylemlerde en ön saflarda yer alıyor ve burada **insan hakları mücadelesine önderlik** ediyorlardı. Trijillo Diktatörlüğü, aynı şekilde mücadele eden Teresa Kardeşler'in eşlerini de tutuklamış ve zindanda işkence altında tutuyordu.

Ama buna rağmen bu kız kardeşler, "**kadın olduklarına bakmadan**" diktatörlüğe karşı çıkma

cesaretini buluyorlardı kendilerinde. Hem de en ön saflarda... Trijillo Diktatörlüğü, Patria, Minerva ve Maria'nın ortadan kaldırılmasına karar verdi. Ama bu kadınlar, öyle bir ortadan kaldırılmıydılar ki, bir daha başka kadınlar kendilerinde böylesi cesareti bulamıyorlardı!

İşte bu yüzden Teresa Kardeşler, yani Mirabel Kardeşler, "trafik kazası" ile değil; tecavüz edilerek katledilmişlerdi. **Bir savaş politikası** olarak cinsel saldırılara hedef olan kadın bedeni, bu kez mücadeleye atılan kadınları ortadan kaldırmak için hedef alınmış ve **kadın kimliğini aşağılamak** adına tecavüz edildikten sonra katledilmişti Mirabel Kardeşler. Cesetleri doğdukları köye kadın örgütleri tarafından taşındı.

Ancak Patria, Minerva ve Maria Teresa'nın katledilmesi, Trijillo Diktatörlüğü'nün Dominik halkının **isyanının dizginlenmesi** ve kadınların **korkup köşelerine sinmesi** "arzusunu" yerine getirmeye yetmedi. Aksine "trafik kazası"na inanmayan Dominik halkı Mirabel Kardeşler'in katledilmesi ile daha da öfkelenildi ve 1 yıl sonra Trijillo Diktatörlüğü'nün yıkılmasına neden olan ayaklanmanın fitilini yaktı.

Mirabel Kardeşler, katledilmelerinin üzerinden on yıllar geçse de unutulmadılar. 1981'de Dominik'te toplanan **Latin Amerika Kadın Kurultayı**, Mirabel Kardeşler'in katledildiği 25 Kasım'ı, "**Kadına Yönelik Şiddete Karşı Mücadele ve Uluslararası Daya-**

Bilinçli/bilinçsiz, örgütlü/örgütsüz kadınlar da olsak erkek egemenliği tarafından şekillendirilen toplumsal yapının hücrelerimize işleyen kodlarında hala cinsel saldırılara karşı kendimizi savunmasız hissediyor, korkularımızın duvarları arasına gizleniyoruz. Bu 25 Kasım, bu korkumuza, savunmasızlığımıza darbe vurduğumuz gün olsun!

Mirabel Kardeşler'den aldığımız direniş geleneğini de büyüterek sürdürüyoruz. Kah Patria oluyoruz barikat başlarında direnen, kah Minerva mücadelesinin önemini anlatan, kah da Maria slogan atan... Ama **kesemiyorlar sesimizi**... Ne kadın katliamları ne tecavüz ne de yok saymaları ile!

Devletin kadına karşı en güçlü silahı: Cinsel işkence

Elbette kadına yönelik şiddet, ne Mirabel Kardeşler'le başladı ne de Mirabel Kardeşler'le sonlandı. Bugün hala **bedenimiz erkek egemenliğinin savaş alanı** olarak görülmeye, en yakınlarımız tarafından "namus" adı altında şiddete uğramaya, katledilmeye, taciz-tecavüze maruz kalmaya, yok sayılmaya, 2. ve hatta 3. sınıf insan muamelesi görmeye devam ediyoruz.

Erkek egemen sistemin koruyucusu devlet ile kurumları ve yine bu anlayışla şekillenen toplum tarafından baskı altında tutuluyor, **çalışma yaşamından dışlanıyor**, eğitim ve sağlık gibi haklardan mahrum bırakılıyor, politikadan uzak tutulmaya çalışılıyor.

Devletin kadınları hem yaşamdan hem de yaşamda bilinçli bir şekilde ilerleme eyleminden mahrum bırakma geleneği olarak cinsel işkenceyi devreye sokması ülkemizde de **erkek egemenliğinin en güçlü silahı** olarak karşımıza çıkıyor.

"Tek dil, tek din, tek bayrak" teklemesiyle oluşturulan TC'nin kuruluşu sürecinde Kürt, Ermeni, Süryani, Alevi yüz binlerce kadın faşizmin bir uygulaması olarak tecavüze maruz kalırken, bir taraftan da kimliğinden "arınması" için Türk, Sünni ve asker erkeklere çok küçük yaşlarda kimi zaman evlatlık kimi zamanda erkeğin "her işini görmesi" amacıyla satıldı.

Devrimci hareketin güçlenmesi ile başlayan 70 ve 80'li yıllarda ise devrimci hareketlerde yer alan ve ülkedeki düzene karşı çıkan kadınlar da Trijillo Diktatörlüğü'nün Mirabel Kardeşler özgünlüğünde görüldüğü gibi uyguladığı tecavüzlere maruz bırakıldı. Kadınlar; gözaltında tecavüze uğrayan ama bu öfkelerini dağların doruklarına taşıyarak kurşunlarını erkek egemenliğinin cehennemine sıkın **Kamile Öztürk** gibi mücalededen vazgeçemediler.

Kadın gerillaların ölü bedenleri çıplak teşhir edildi, tecavüze uğradı. Ama kadınlar **Yıldız Ayraç** gibi dimdik durmayı bildi. 12 Eylül AFC'sinin en sistematik işkencelerinin hayata geçi-

rildiği Diyarbakır 5 Nolu Zindan'da tecavüze uğradı onlarca kadın. Kimi **Sakine Cansız** gibi öfkelerini mavzer yaptı kendine, kimi **Cahide Karakaş** gibi tecavüzün yıkıntısı içinde intihara sürüklendi. 90'larda polis, jandarma, gardiyan, korucu tarafından binlerce Kürt ve devrimci kadın hapishanede, köylerde ve gözaltında taciz ve tecavüze uğradı.

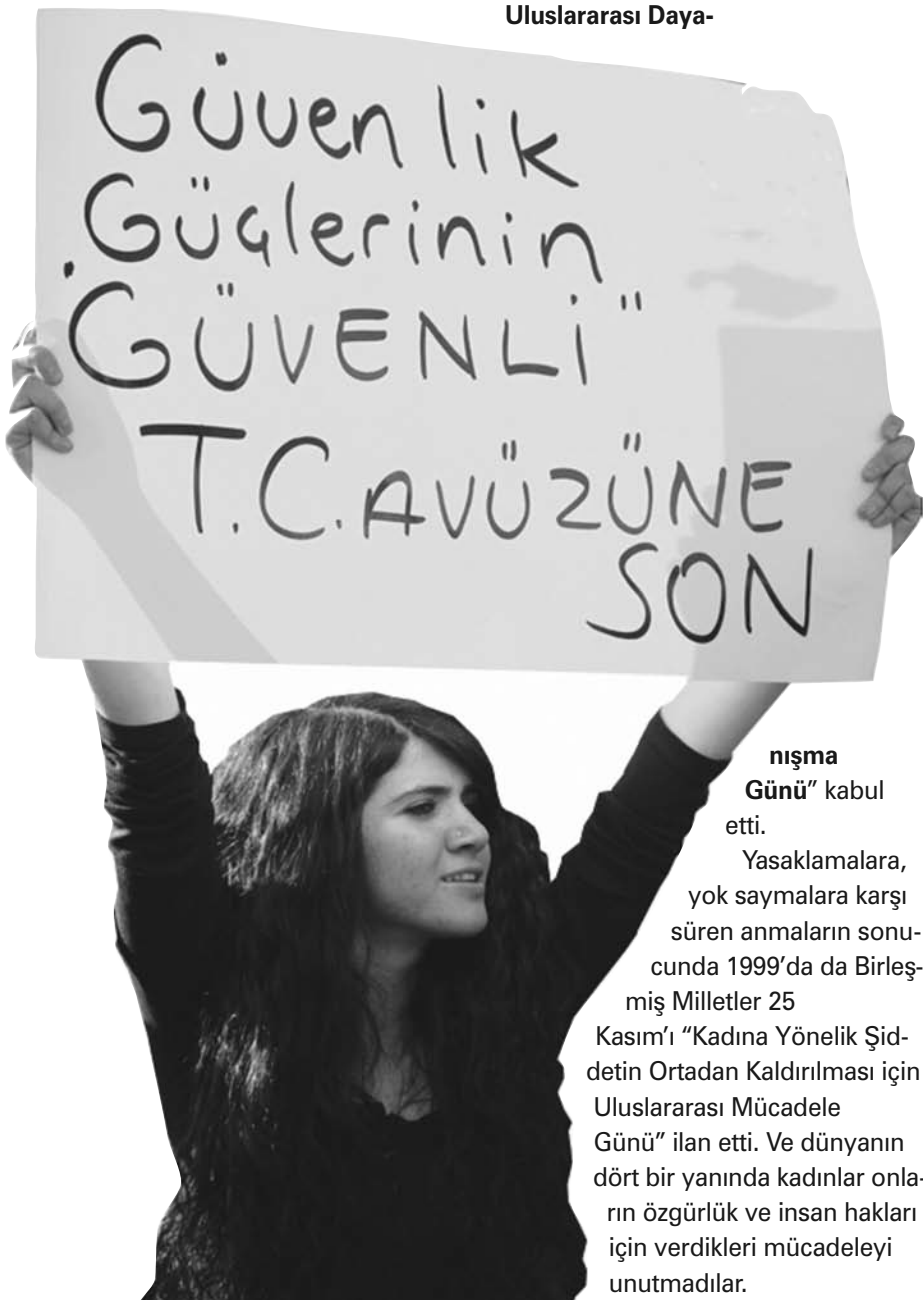
25 Kasım'da cinsel işkenceye karşı mücadeleyi büyütelim

Devlet bu geleneğini Gezi Ayaklanması'nda da sürdürdü. İsyana katılan kadınlar, gaz bulutları altında polisin taciziyle karşılaştılar. İzmir'de YDK'lı Gezi direnişçisi **Elif Kaya**, gözaltına alınıp tutuklandığında götürüldüğü Şakran'da devletin gardiyanları tarafından taciz edildi. Ankara'da gözaltına alınan direnişçiler **Eylem Karadağ** ve **Ezgi Özen** "bizim işimiz bu" diyen polis tarafından taciz edildiler. Yine Gezi Ayaklanması sırasında otobüste gözaltına alınmaya çalışılan **Pınar** isimli genç bir kadının polis tarafından tecavüz tehdidiyle karşılaşması da bu süreçte yaşanan olaylara vereceğimiz örneklerden biri olarak karşımızda duruyor.

70'lerde ve 80'lerde yaşanan bilinçli kadınlara yönelik devletin sistematik cinsel işkencesi o kadar yaygın şekilde bilinmese de son olarak Gezi Ayaklanması sırasında yaşanan bu cinsel saldırılar **devletin kadın düşmanlığını sergilemesi** açısından da önem taşıyor. Devlet kaçamayacağı kadar teşhir olmuş durumda.

Bilinçli/bilinçsiz, örgütlü/örgütsüz kadınlar da olsak erkek egemenliği tarafından şekillendirilen toplumsal yapının **hücrelerimize işleyen kodlarında** hala cinsel saldırılara karşı **kendimizi savunmasız** hissediyor, cinsel saldırının bizlerin ve ailemizin "**namusunu kirleten**" bir durum olduğu algısı ile **korkularımızın duvarları** arasına gizleniyoruz. Erkek egemen devlet bu savunmasızlığımızdan ve korkularımızdan, **bu toplumsal yapıdan beslenerek** her daim bu saldırılarını sürdürüyor.

İşte tam da bu yüzden **bu 25 Kasım'da hedef alınması gereken tam da devletin bu cinsel işkence silahıdır**. Devletin bu silahını elinden almanın en önemli yolu cinsel şiddet ve işkence konusunda kendimizin ve en geniş kadın kitlelerinin bilinçlendirilmesinden geçmektedir. **Bu 25 Kasım, bu korkumuza, savunmasızlığımıza darbe vurduğumuz gün olsun!**

nışma Günü" kabul etti.

Yasaklamalara, yok saymalara karşı süren anmaların sonucunda 1999'da da Birleşmiş Milletler 25

Kasım'ı "Kadına Yönelik Şiddetin Ortadan Kaldırılması için Uluslararası Mücadele Günü" ilan etti. Ve dünyanın dört bir yanında kadınlar onların özgürlük ve insan hakları için verdikleri mücadeleyi unutmadılar.

Kürtler Berîtan tavrını kuşanıp cevap verecektir!

Ortadoğu söz konusu olduğunda; Kürtler hesaba katılmadan yapılacak planların istenildiği gibi gerçekleşmeyeceği, eksik kalacağı söylenir. Bu bir gerçektir ve sadece Suriye'deki gelişmelere bakıldığında dahi görülebilir. 1. Emperyalist Paylaşım Savaşı (EPS) Kürdistan'ın dört parçaya bölünmesini, Kürtlerin statüsüzlüğü, imha, inkar ve asimilasyona tabi tutulmasını beraberinde getirmiştir. Her bir parçadaki Kürt ulusal hareketleri, on yıllarca bu duruma karşı ağır bedellerin ödendiği bir mücadele yürüttü.

Her bir parçanın farklı özelliklere sahip olması bu parçalardaki Kürt ulusal hareketleri arasındaki farklılıkları ve mücadelenin seyrini/düzeyini belirledi. Bugün bu farklılıklar daha belirgin bir şekilde görülebilmektedir. Ortadoğu'daki, özelde ise Suriye Kürdistan'ındaki gelişmeler ve savaş, aynı zamanda farklı çizgi ve çıkarları temsil eden Kürt ulusal hareketleri arasındaki saflaşmayı, ayrışmayı derinleştiren bir rol oynamaktadır.

Bugün Kürt ulusu cephesinden sürece damgasını vuran, belirleyici olan iki olgu; **PKK** ve **KDP** çizgisidir. Kürtlerle ilgili gelişmeler esasen bu iki çizgi etrafında şekillenmektedir. Bu çizgiler farklı sınıf ve çıkarları temsil etmeleri nedeniyle karşı karşıya gelmekte, anlaşmazlıklar yaşamaktadır. KDP ve KYB'nin 1990'larda PKK'ye karşı TC ile işbirliği yapması, savaşması hafızalardan silinmiş değildir. KDP-Barzani'nin Suriye Kürdistanı ile ilgili tutumu da benzer bir özellik taşımaktadır. Emperyalistlerin ve TC başta olmak üzere Ortadoğu'daki işbirlikçilerinin isteği, amacı Barzani'nin temsil ettiği çizginin gerile(til)mesi için elinden gelen desteği sunmaktan kaçınmamaktadır. Barzani de geleceğinin ve çıkarlarının ancak bu güçlerle işbirliği içinde hareket ederek güvenceye alınabileceğini düşünmektedir. PKK ise daha bağımsız bir çizgi, politikaya sahip olmakla Kürtlerin KDP üzerinden emperyalistlerin çıkarlarına, politikalarına yedeklenmesine karşı bir rol oynamaktadır. Bu nedenle de PKK'nin stratejisi, emperyalistlerin politikaları ile uyumlu hale getirilmeye çalışılmaktadır.

KDP, PYD'nin etkinliğini kırmak istiyor

Emperyalistler ve işbirlikçilerinden bağımsız bir politika sürdürmesi oldukça sınırlı olan KDP, gücünü, etkinliğini büyütmek için daha fazla bu kesimlere yaslanmaktadır. KDP'nin bu gerçekliği onu PKK-PYD'nin karşısında konumlanmaya, onlar aleyhinde her türlü ilişkiye de açık olmaya götürmektedir. Bunun en güncel ve yakın örneği; Barzani'nin Suriye Kürdistanı ve Rojava'ya yönelik politikaları ile 16 Kasım günü gerçekleştirdiği Amed ziyaretidir.

Bilindiği gibi Suriye'de savaşın başlamasından itibaren PYD'nin önderlik ettiği Kürt ulusal hareketi, savaşın gerici iki tarafına da yedeklenmeden kendi bağımsız çizgisini geliştirmiş ve bu doğrultuda mücadele ederek kazanım elde etmiş, onları korumuş ve geliştirmiştir. Kürt halkı 7'den 70'e kendilerini ve kazanımlarını korumak için silahlanmıştır. PYD-YPG bu mücadeleye önderlik ederek Kürtlerin ulusal ve uluslararası güçleri tarafından görmezden gelinmesine son vermiştir. Suriye ile ilgili politik hesap yapan bütün güçler, artık Kürtleri daha fazla dikkate almak zorundadır. Bu noktada da PYD ile Barzani çizgisinde hareket eden partiler arasında Suriye Kürtlerini temsil sorunu yaşanmaktadır. Bugün tartışılmaz bir biçimde Suriye Kürtlerini PYD'nin temsil ettiği bellidir. PYD'nin halkçı, demokratik özelliği, politikası başarısında etkili olmuş ve halkta karşılığını bulmuştur. PYD'nin bu gücü ve rolü, KDP'yi rahatsız etmektedir. Çünkü bu durum nüfuz alanını genişletmesinin, Suriye Kürdistanı ile ilgili hesaplarının alanını daraltmış, önüne geçmiştir. Bu yüzden KDP, PYD'nin etki gücünü kırmak için elinden geleni yapmaktadır. Ambargo uygulamak, sınır ka-

pısını kapatmak, Salih Müslim'in sınırdan geçmesini engellemek, kendisine bağlı partiler aracılığıyla PYD'ye karşı savaşları desteklemek, onlarla ve TC ile PYD'ye karşı savaşın dolaylı-dolaysız tarafı olmak gibi pek çok pratiğe imza atmıştır.

Cenevre, yeni Lozan mı?

Yıllardır Kürt siyasi parti ve örgütleri düzenledikleri Newroz gibi kutlamalara davet edilmesine rağmen gelmeyen KDP lideri Barzani, R. Tayyip Erdoğan'ın daveti üzerine Amed'e geldi. Bu görüşmenin zamanlaması elbette önemlidir. Bu ziyaretin organize şekli de "ilginç"; bir nikah töreni vesile ediliyor. Kürt sanatçı Şivan Perwer'in T. Kürdistan'na gelişinin bu ziyaret takvimine göre ayarlanması ve İbrahim Tatlıses'le aynı sahne- de buluşturulması nasıl bir siyasi şovun tezgahlandığını gösteriyor.

Emperyalistlerin Suriye'ye olası bir saldırısının Suriye'nin kimyasal silahlarının imhası konusundaki anlaşmayla gündemden çıkması, hesabını Suriye'ye saldırı üzerine yapan TC başta olmak üzere ÖSO, El Nusra gibi gericilerin de planını bozdu. Dolayısıyla yeni ittifaklar, ayrışmalar gündeme geldi ve buna göre pozisyon alınmaya başlandı. Şeriat amacı etrafında halk düşmanı gerici İslamcı örgütler birleşti. ÖSO, SUK vb. gericiler içinde parçalanmalar oldu. Birbirlerine karşı savaşa tutuşmaya başladılar vs. Bunlar emperyalist politikalara bağlı olmanın, onların bir kuklası gibi hareket etmenin kefaletidir.

Taraflar şimdi Suriye'de iktidarın paylaşılması anlamına gelen Cenevre-2 Konferansı'na eli güçlü gitmek için ittifaklar belirlemeye çalışıyor. PYD, önemli bir pozisyon ve güce sahip bulunmaktadır. Bu yüzden PYD üzerinde baskı kurulmakta, Cenevre Konferansı'na bağımsız gitmesi engellenmeye çalışılmaktadır. **Salih Müslim** "Kürtler cephe-lerde yenilmemişlerdir, sürekli masada kaybetmişlerdir. Fakat bu kez böyle olmayacak, kimse bizimle pazarlık yapmasın, Cenevre'nin Lozan olmasına izin vermeyeceğiz" (29.10.2013, **Özgür Gündem**) diyerek yapılmak istenenleri ortaya koymuştur. Gerçekten de söz konusu olan Kürtlerin PYD öncülüğünde cephede kazandıklarını masa başında ortadan kaldırarak sınırlamaktır. Bunun için Kürtlerin bağımsız olarak, kendi iradeleriyle katılımı engellenmek isteniyor. Ya Esad'a ya da SMDK'ya (Suriye Muhafız ve Devrimci Güçler Koalisyonu)

yedeklenmeleri dayatılıyor. Salih Müslim'e ABD vizesi verilmeyerek konferansa gidişinin engellenmesinden de görünen o ki; istenilen ittifaklar konusunda emperyalist efendiler ve uşakları gerekli ittifakları gerçekleştiremediler ve yürüttükleri politikaları gerçekleştiremediler.

İhanete karşı Berîtan tavrı...

Barzani'nin başında olduğu KDP, Irak Kürdistanı'nda bir dönemler direnişçiydi. Ancak aynı KDP hem kendi içindeki muhaliflere hem de Irak Kürdistanı'nda faaliyet yürüten siyasi örgüt ve partilere karşı zaman zaman Baas rejimiyle ortak operasyonlar düzenlemiş, binlerce Kürt muhalif ve siyasetçi etkisiz hale getirilmiş veya katledilmiştir. KDP ve YNK arasında yaşanan çatışmalar en belirginlerinden olup Kürt halkı bu çatışmaları "birakuji" (kardeş katliamı) olarak adlandırmış ve lanetlemiştir.

Barzani ve hareketi, bununla yetinmemiş, Kürdistan'ın diğer parçalarında faaliyet yürüten ilerici, yurtsever Kürt hareketlerine karşı egemen devletlerle işbirliği yaparak birçok operasyonda yer almıştır. TC'nin 1990'larda PKK'ye yönelik başlattığı kapsamlı "sınır ötesi" saldırıları hatırlayalım. Bu saldırılarda KDP peşmergeleri TC'nin yanında yer aldı. Onlarca PKK gerillası peşmerge kurşunlarıyla şehit düştü. Bu ihanete karşı son mermisine kadar çarpışan ve silahını kırıp kendini kayalıklardan atan Kürt kadın savaşçı **Berîtan** (Gülnaz Karataş)'ın kahramanca direnişi halen hafızalarımızdadır. Barzani-Tayyip görüşmesinden Kürtlerin hayrına bir şey çıkmayacağı ta en başından belliydi. Şivan Perwer'li, İbrahim Tatlıses'li, bol ağlamalı, bol gülmeli, bol çocuklu, bol gelinli-damatlı, bol esprili sergilenen bu sahne şovu, cıvalı bir Barzani imajı yaratma ve Kürt halkı huzurunda kredisini, yükseltmek çabasıyla başka bir şey değildir. Bu aynı zamanda Tayyip'in de kabul görmesini ve kitle temelini sağlamlaştırılmasını sağlama amacıyla gerçekleştirilen bir şovdur. (Tabii bu şova duyulan ihtiyacın esas nedenlerine Irak Kürdistanı'ndaki enerji kaynaklarının da girdiğini eklememiz gerekir.)

PKK-PYD önderliğindeki Kürt hareketi, Barzani eliyle zayıflatılmak, TC'nin "çözüm süreci" diye başlattığı teslim alma sürecinin taşları döşenmek isteniyor. Kürt halkının bu ihanet ve kuşatma karşısında yine Berîtan tavrını kuşanıp yanıt vermektense başka kurtuluş yolu yoktur.

Bugün Kürt ulusu cephesinden sürece damgasını vuran, belirleyici olan iki olgu; **PKK** ve **KDP** çizgisidir. Kürtlerle ilgili gelişmeler esasen bu iki çizgi etrafında şekillenmektedir. Bu çizgiler farklı sınıf ve çıkarları temsil etmeleri nedeniyle karşı karşıya gelmekte, anlaşmazlıklar yaşamaktadır.

“Hakkını aramaktan daha güzel birşey olabilir mi?”

Ankara: Hacettepe Üniversitesi Hastanelerinde 6 Kasım günü taşeron sağlık çalışanları sürekli olarak şirket değişmesine ve gelen her şirketin işçi temsilcilerini esas almadan asıl işveren olan Hacettepe hastane yönetimi ile sözleşme imzalamalarını protesto eden işçiler bir günlük iş bırakma eylemi yapmışlardı. O gün işçi temsilcileri Dev-Sağlık İş yöneticileri ve Rektör ile yapılan toplantıda işçilerin tüm taleplerini kabul eden yönetim, 11 Kasım akşamı 42 işçiyi telefonla arayıp iş akitlerinin tek tarafı olarak feshedildiğini bildirdi. Gereğe olarak ise bir günlük iş bırakma eylemine katıldıklarını söylediler.

Ertesi gün sabah işten çıkarılan işçiler işlerine gelip akşama kadar çalışmaya devam etti. Asıl işveren olan Hacettepe hastanesi yönetimi ise “Biz sizi işten çıkarmadık, sizi çıkardıysa yeni şirket çıkaracaktır” deyip bu konuda herhangi bir sorumluluk üstlenmediklerini söylediler. Bunun üzerine işçiler 13 Kasım sabahı iş bırakıp bir günlük grev örgütlediler. Aynı gün Hacettepe Rektörlüğü’nden, işçi temsilcileriyle görüşme gerçekleşti. Henüz somut bir şey çıkmamış olsa da eylemler ve görüşmeler sürecektir.

“Arkadaşlarım işten çıkarıldığı için buradayım”

Biz de eylemin ardından işçilerle sohbet ettik:

Yusuf: İşyeri temsilcisiyim. İşten çıkarıldığımı Pazartesi akşam öğrendim. Bugün sabah 07.00’de bir günlük iş bırakma eylemi örgütlemek için işyeri önüne geldim. İş bırakmayan arkadaşlarımı ikna etmek için yatan hasta servislerine gitmek isterken merdivenlere güvenlikleri sıralamışlar, beni yukarıya çıkarmak istemediler.

Gülten: Arkadaşlarım işten çıkarıldığı için buradayım. Bu işyerinde temizlik işinde çalışıyorum 13 yıldır buradayım. Buraya gelmeden müdürler tarafından ben de tehdit aldım. Buraya gelmeyip iş bırakmayan arkadaşlarımı anlamıyorum. Benim de kızım üniversitede öğrenci, buradan kazandığım parayla onu okutuyorum. Hepimizin kaygıları var; sen gelmezsen, ben gelmezsem zaten kaybetmiş oluruz. Bana “teröristlerin peşine takılıp gidiyorsun” dediler. Hakkını aramaktan daha güzel bir şey olabilir mi?

Punto’yla dayanışma gecesi

H. Merkezi: Deri-İş Sendikası’na üye oldukları için işten çıkarılan ve direnişe geçen **Punto Deri İşçileri**, dayanışma gecesinde bir araya geliyor. 22 Kasım akşamı 19.00’da Zeytinburnu Belediyesi Kazlıçe-

şme Kültür Merkezi Akdeniz Salonu’nda yapılacak olan gecede **İlkay Akkaya, Erdal Bayraktar, Pınar Aydınlar, İrfan Ertel ve İşçi Tiyatrosu** sahne alacak.

SENDİKALI OL BİRLİK OL! NAKLARINDAN VAZGEÇME! GÜVENCELİ ÇALIŞ!

PUNTO DERİ İŞÇİ DİRENİŞİ

DAYANIŞMA GECESİNDE BULUŞALIM

İlkay Akkaya - Erdal Bayraktar
Pınar Aydınlar - İrfan Ertel
İşçi Tiyatrosu
22 Kasım Cuma Saat: 19.00
Zeytinburnu Belediyesi
Kazlıçeşme Kültür Merkezi - Akdeniz Salonu
T. DERİ-İŞ SENDİKASI

Bir taşla iki kuş: TAŞERONLAŞMADA GÜVENCE YALANI

Emperyalizm ve yerli uşaklarının sömürüsüne dizginsizce devam etmesi için gerekli en önemli şey işçi sınıfı ve emekçilerin örgütlenmesini, dolayısıyla başkaldırmasını engellemektir. Topyekün sömürünün devamı, topyekün saldırı ve baskıyla sağlanabileceği için egemen sınıflar ekonomik-siyasi ve örgütsel baskılarını yoğunlaştırmaktadır. Bu saldırıların can damarını oluşturan, işçi sınıfının değerler bütünü, düşünce sistematini parçalayan ve yozlaştıran ideolojik saldırılar ise en başta gelmektedir.

Sistem bütün mekanizmalarıyla ahlaki ve kültürel olarak deforme olmuş; sorgulamayan, korkak ve ilk önce kendisine yabancılaşarak çevresine ve dahası emeğine yabancılaşan İŞÇİ yaratmak istemiştir.

Bu konuda belirli bir kazanım elde etmiş gibi görünse de süreç tersine doğru ilerlemektedir. Sistemin bencil, sorgulamayan, korkak ve kendine bile yabancı insan modeli yaratma araçlarının başında gelen medya, sınıfa yönelik saldırılarda kendisine biçilen rolü layıkıyla yerine getirmektedir. Saldırıları kazanım olacak düzenlemeleri daha iyi sonuç gösterme çabalarını bugün kıdem tazminatı ve taşeron için yapılan uygulamada da görmekteyiz. Üstelik sermaye bu saldırıyı bir taşla iki kuş vurma planını medya ve sosyal taraflar olarak ortada bulunan işçilerin de temsilcileri olan sarı bürokratik ve işbirlikçileri eliyle de hayata geçirmeye çalışmaktadır.

Çünkü Kıdem Tazminatı yaklaşık 20 milyon işçiyi kapsamaktadır. AKP hükümeti bu yasal düzenlemeyi kamuoyuna taşıırken karşılaşacağı tepki ve yükselecek mücadelenin de olasılığını düşünmektedir. Bu nedenle Ekonomik Sosyal Konsey olarak bilinen şimdi sosyal taraflar olarak görülen ve içinde sendikaların da olmasından dolayı yapılan görüşmelerde olası süreci işbirlikçileri eliyle anlamaya ve saldırıyı da buna göre ayarlamayı hesaplamaktadır. Kıdem tazminatı tartışmasında istenilen hedefe ulaşmak için uzun süredir tazminat gibi kamuoyunda tartışılan taşeronlaşma sorunu da gelecek bakımından önemli bir tehlike olmaya başlanmasından dolayı karşı karşıya konularak tartışılmaktadır. AKP bu tehlikenin farkındadır.

Gülsuyu halkı, Punto’yu ziyaret etti

İstanbul/Gülsuyu: Gülsuyu-Gülsuyu Güzelleştirme Derneği 12 Kasım günü direnişte olan Punto Deri işçilerini ziyaret etti. Direnişteki işçilerin bulunduğu alana “**Direnen işçiler kazanacak**” yazılı ozalıt açarak yürüyen kitle adına, burada dernek başkanı **Ali Şengül** bir konuşma yaparak, Gülsuyu halkının direnişe selamını getirdik-

AKP’nin taşeronlaşmadan duyduğu rahatsızlık işçilerin fazla sömürülmesi, fazla çalışması, günlük ölümlerin taşeronlaşmadan dolayı fazla olması değildir. Son dönemlerde sendikalara rağmen sendikasız alanlarda taşeronlaşmaların bulunduğu yerde örgütlenme giderek artmaktadır. Bunu, devlet de görmektedir.

Bu tabloyu Gezi İsyanı çok açık ortaya koymuştur. Sendikalı işçiler sendikalarına rağmen Gezi sürecindeki mücadeleye katıldı. Bunun dışında Gezi’de asıl gücü oluşturan güvencesizler gerçeği bu ayaklanmanın merkezini oluşturdu.

Şimdi sermaye bu merkezin güce dönüşmesini engellemek için hamle yapıyor. Bu hamleyi de güvencesizlikten kurtarma, taşeronlaşmaya karşı güvence olarak lanse etmektedir. Çünkü taşeronlaşma giderek sermaye karşısında bela olmaya başladı. Bu belanın örgüt olmaması için bu yapıyı dağıtmak gerekiyor. Hamle burayadır.

Ayrıca uzun süredir sendikal alandaki tıkanıklıklara karşı yürütülen tartışmalar sonuç vermeye başladı. Pratik adımları yeni olsa da mevcut sendikal çizgiden kopuş olarak ortaya çıkmaya başladı. Bu süreç patronların da gündemindedir.

Güvencesizler için de en çok taşeronlaşmalarda örgütlenme talebinin olmasından dolayı yükselen bu mücadelenin yeniden ortaya çıkacak sınıftan yana bir model etrafında büyümesi yerine bunun önünü keserek ortada bulunan ve denetimlerinde olan dün her yanıya dizayn ettikleri başta TÜRK-İŞ ve HAK-İŞ hatta DİSK gibi sendikal an-

layışlara entegre etmenin kendileri iktidar için daha iyi olacaklarını bilmekteler. Taşeronlaşmadaki düzenleme bunun üzerinden yapılmaktadır. Bu yapılırken kıdem tazminatlar da gasp edilecektir. Sendikal bürokratlar “taşeronda yeni düzenleme”, “örgütlenmenin önü açıldı” vb. saf-satalarla kıdem tazminatlarının gaspını onaylayacaklar.

Milyonlarca işçinin asgari ücretle çalıştığı ülkemizde, taşeronlaşmada ücretlerin düzenlenmesini düşünmek safıktır. Timsah gözyaşları işin rengini değiştirmek içindir. Zaten daha önce 4857 sayılı iş kanunu ve 6356 sayılı grev ve lokavt kanunu ile esnek çalıştırmayı yasalaştırdılar. Kıdem tazminatında da aynı oyunu oynamakta ve bir taşla iki kuş vurmaya çalışmaktadırlar. Buna sendikaları ortak ederek başarılı olmak istemektedirler. İşin özü tam da budur.

Bu saldırı yapılırken işçi sınıfının olabilecek karşı koyuşunu etkisizleştirmek için yıllardır başta TÜRK-İŞ olmak üzere HAK-İŞ eliyle saldırılar meşrulaşmaktadır. Bu sendikal konfederasyonlar saldırının düzeyini düşük göstermek için görevlenmişlerdir. Daha önceki yasal düzenlemelerde olduğu gibi son anda da birkaç basın açıklaması yapacaklardır. Şimdi görevimiz bu saldırılar karşısında barikat oluşturmaktır. Bunun için sendikal bürokrasiye başta olmak üzere her düzeyde mücadeleyi yükseltmek gerekiyor.

Geniş ve kapsamlı olan bu saldırı karşısında ortak mücadeleleri örgütlemek örgütsüz alanlarda kendimizle başlamak bu sürecin tek ilacıdır.

Bedaş’ta işgal

H. Merkezi: Enerji-Sen üyesi işçiler işten atılan beş işçinin işe geri alınması için 13 Kasım günü BEDAŞ Genel Müdürlüğünü işgal etti. Genel Müdürlüğün 5. katından “**İşimizi geri istiyoruz**” yazılı pankart sallandıran işçilere özel güvenlik görevlileri saldırdı. İşçilerin bekleyişi, BEDAŞ önünde baskılara rağmen sürüyor.

leri belirtti. Ardından kitle, işçilerle birlikte çay içip sohbet etti.

Yok olan köylülük üzerine -1-

Türkiye’de tarımsal üretim hızla yok olmaya doğru ilerliyor. Bu durum 2000’lerin başında DSP-MHP-ANAP koalisyon hükümeti döneminde çıkarılan yasalarla ivme kazandı. Bu yasaları değiştirme vaadiyle iktidara gelen AKP hükümetleri döneminde ise yasalar değişmediği gibi, çeşitlendirilerek küçük üretici (orta ve yoksul köylü) ekonomik olarak yok olmanın eşğine sürüklenip şehirlere göçe fiilen zorlandı.

Önce çay üreticisinin durumuna bakalım:

ÇAY-KUR’un bu alandaki tekelliği Özal döneminde kaldırıldı. Böylece özel sektöre alan açıldı. Yıllar içinde, ÇAY-KUR’un çay alımı ile ilgili uygulamalarını düzenleyerek hükümetler, çay üreticisini her geçen gün özel sektörün insafına daha fazla terk ettiler. Gelinek noktada bunu kota ve ödeme programı ile yapıyorlar. Bir örnekler açıklayalım:

Çay üreticileri bir hasat mevsiminde üç kez yaş çay yaprağı toplar. Her toplama aralığı ortalama 45 gündür. İlk toplamada 1 dekardan 600-800 kg kadar yaş çay yaprağı elde edilir. Fakat ÇAY-KUR bunun sadece 350 kg’sini satın alır. Üretici mecburen kalan ürününü özel sektöre vermek zorunda kalır. Özel sektör bu mecburiyeti bil-

diğinden ürünü düşük fiyata satın alır. İkinci toplamada aynı miktarda yaş çay yaprağı toplanır, fakat bu sefer ÇAY-KUR 375 kg’sini satın alır. Çay üreticisi 225-425 kg arasını özel sektöre düşük fiyata satmak zorunda kalır. Son toplamada 450-600 kg arası ürün toplanır. ÇAY-KUR bu toplamada 300 kg kota uygular. Üretici kalan ürünü yine ucuza özel sektöre satar, satmak zorunda kalır. Burada hemen belirtelim ki ÇAY-KUR’un imalat kapasitesi üreticilerin tüm ürününü satın alıp işleme-yem müsaittir. Fakat bir hükümet -devlet politikası olarak özel sektörü ayakta tutabilmek, özel sektörün çay üreticisi üzerinden palazlanmasını sağlamak için bu kota sistemi uygulanmaktadır.

Kota dışında sömürünün bir diğer ayağı ise ödemelerdir. ÇAY-KUR ile özel sektörün ödeme süresi ve biçimi aynı değildir. Eğer yakın bir zamanda seçim yoksa, hükümet oy hesabı içinde değilse ÇAY-KUR ödemelerini erken yapmıyor.

Özel sektördeki ödeme sistemi ise daha farklıdır. Özel sektör daha önceleri ücretleri para olarak değil, kuru bakliyat ve diğer gıda maddeleri ile yapıyordu. Yani bildiğimiz para bulunmadan önceki ilkel çağlardaki takas yöntemiyle alışveriş yapıyordu. Bu durum yeni değişti, fakat yine de para henüz keşfedilemedi! Özel sektör çoğunlukla üreticiye aldığı yaş çayın karşılığında işlenmiş kuru çay veriyor.

Çay üreticisi aile işletmeleri olarak tanımlanabilir. Doğu Karadeniz’de halkın temel geçim kaynaklarından biridir çay. Çaydaki bu sömürü nedeniyle üreticinin her geçen gün yoksulluğu artmakta, bunun sonucu olarak da köylülerden göçler yaşanmaktadır.

Fındık ile devam edelim. Fındıkta 2000 yılına kadar taban fiyatı açıklaması vardı. 2000 yılında Satış Kooperatifle-

ri Birlikleri Hakkındaki Kanun çıkartılarak, Fiskobirlik’in üreticileri özel sektöre karşı koruyan tüm unsurları ortadan kaldırdı. Ayrıca Birlikler, fındık da dâhil tüm üretim alanındaki Birlikler basit bir piyasa aktöre haline getirildi. Özel sektör karşısında hakları budanan ve arında belirli bir güç bulunmayan bu kuruluşların piyasada etkin bir aktör olması da zaten mümkün olamazdı.

2000’lerin ortasına gelindiğinde seçim sürecine gidilmesinin etkisi ve fındık köylüsünün son dönemlerde Karadeniz’de görülmeyen şekilde eylemler yapmaya başlamasının etkisiyle AKP hükümeti bir adım atmak zorunda kaldı. Fakat tüm sıkışmışlığına rağmen Fiskobirlik’i canlandırmak yerine Toprak Mahsulleri Ofisi’ni (TMO) devreye soktu. TMO fındık alımıyla görevlendirildi. Fakat tepkiler tolere edilince 2006-2007-2008’de alım yapan TMO, fındık alımından çekildi. Böylece piyasa tamamen komisyoncuların eline kaldı. Ve fındık fiyatları düştükçe düştü. Çünkü komisyoncular şişirme bir rekolte tahmini yayıp, rekolte fazla diye propaganda yapıp fiyatı aşağı çekebiliyorlar.

Doğu Karadeniz’de çay, Orta ve Batı Karadeniz’de fındık tüm yaşam üzerinde belirleyici etkiye sahiptir. Çay ve fındığın üretimini şirketler değil, aileler yapar ve geçimini buradan sağlar. Nakliyecisinden diğer esnafına kadar bölgenin ekonomik yapısının temel ayaklarından biridir bu üretim. Ayrıca mevsimlik işçiler üzerinden diğer bölge ekonomilerine de etki eder. Böylesine etkin bir üretim olmasına rağmen 2000’lerden beri yapılan yasal düzenlemeler ile üretici tamamen özel sektörün sömürüsüne terk edilmiş durumdadır. Bazı aileler fındıklarını söküp kivi gibi yeni ürünlere yönelmektedirler. Bazıları da bahçelerini satıp göç etmektedirler.

(Devam edecek)

Emekçinin Gündemi

Erkek egemen anlayıştan kopmamak...

Emek cephesi açısından en güçlü örgütlülüğü oluşturan sendikaların kadın sorununa yönelik ciddi bir politikasının olmadığı, aksine topluma hakim olan erkek egemen zihniyetin sendikalarda da kendisini kaba veya inceltilmiş biçimlerde var ettiği, ortada olan bir gerçeklik! Bunun birçok nedeni var:

’80 sonrası toplumda sendikalara bakışın değişmesi ve sendikaların hızla üye kaybına uğraması, sendikaları “var olanı” -yani çoğunluklu olarak erkek işçi-emekçi ile ilişkilerini- korumaya itti. Çünkü üretim sürecinin parçalanması, taşeronlaşmanın artması örgütlenmeyi daha da zorlaştırıyordu. Sendikaların büyük bir çoğunluğu yalnızca “aidat toplama, yılda bir TİS görüşmesi örgütlenme” gibi bir işleve sahip oldukları ve değişen gerçekliğe uygun politikalar üretme gibi bir zahmete katlanmadıkları için bu zorluk aşılamıyor. Me-mur sendikalarını bir kenara bırakacak olursak, üretimin imalat sanayisinde yoğunlaşması, sendikaların da bu alanda örgütlenmesini getiriyor. İmalat sanayisinde ve tekstil, gıda gibi sayılı alanlar dışındaki diğer alanlarda kadın oranının çok düşük olması sendikalardaki kadın oranını da etkiliyor. Özellikle İstanbul, İzmir, Bursa gibi şehirlerin dışında kalan yerlerde “bir kadın ancak çok çaresiz kalmışsa sanayide çalışabilir, aksi halde mümkün değil” anlayışının hâkim olması bu durumun nedenlerinden biridir.

Şimdiye kadar saydıklarımız biraz daha bu gerçeklikle ilgili dışsal sebeplerdi. Gelelim içsel nedenlere: Türkiye’de sendikalaşma oranı toplamda % 9.2 oranlarına kadar düşmüşken, kadın ise bu oranın yalnızca % 15-20’sini oluşturuyor. Örgütlenmenin, hakkı için mücadele etmenin daha çok “erkek işi” olarak, yine erkeğin başarabileceği bir durum olarak görülüyor olması, bu oranlardaki dengesizliği açıklıyor. Kadın, sendikada azınlık durumunda! Toplumdaki erkek egemen anlayışın sendikadaki yansımaları olarak sendikaların da bir cinsiyeti olduğunu görüyoruz: Erk! Bunu bu kadar “rahat” söylememizin nedeni, sendikaların yapısını, örgütsel işlevini, işleyişini belirleyen tüzüklerinde bile kadın sorununa dair tek bir somut maddenin bulunmaması ve tabii buralarda yaşanan pratiklerdir. Her 8 Mart’ta, 25 Kasım’da kadına övgüler dizen ve etkinlikler düzenleyen sendikalarda da, kadın, karar mekanizmalarında ciddiye alınmıyor ve orada bulunmasına gerek dahi duyulmuyor. Bu duruma değinildiğinde ise bir savunma mekanizması açığa çıkıyor: “Biz kadınları engellemiyoruz ki, onlar zaman ayırıp da ilgilenmek istemiyorlar!” Evet, bu nokta çok önemli! Kadına “tamam, gel sendikacı ol” demekle bitmiyor iş! Çünkü kadın çalışsa, üretim içinde olsa dahi işten çıktıktan sonra “ikinci mesaisi” (yani ev işi, çocuk vs.) başlıyor. Kadının “ikinci mesai” durumu göz önünde bulundurulmadan, bununla ilgili koşullar oluşturulmadan kadının sendikacı olması ve/veya karar mekanizmalarında yer alması kolay değildir. Bunu gözönünde bulundurmadan da “kadınlar kendileri yönetimde yer almalı” demek de kadın sorununa yaklaşımdaki erkek egemen zihniyetin inceltilmiş biçimidir.

Sonuç olarak; kadınların karar mekanizmalarında yer almaları için oluşturacağımız tüm örgütlenmelerde, komisyonlarda, komitelerde kota uygulamasını sağlamaya çalışmalıyız. Bu kota oranının da en az % 40 olması gerekir. Eşitliği ancak kadının yok sayıldığı alanlarda kadına “pozitif ayrımcılık” uygulayarak sağlayabiliriz. Kaldı ki Mao Zedung’un kadın-erkek eşitliği üzerine söylediği bir cümledeki gibi “eşitsiz teraziye eşitlemek” ancak böyle mümkün olur.

Bunun için mevcut sendikalarda ya da yürütülen işçi faaliyetinde kadını faaliyetin bir parçası görme yerine kendisi gibi görerek görülmeyen yerde görünür kılmak gerekiyor. Her DDSB’li işçi sınıfı içindeki yürüttüğü faaliyette kadınların faaliyetin asıl örgütleyicisi olmasını sağlamalıdır. Bu konuda başta sendikalar ve DKÖ’lerde olmak üzere yürütülen tüm faaliyetlerde kadına yönelik yok sayma politikasına karşı karar mekanizmalarında olmasını sağlayacak pozitif ayrımcılık yapılmalıdır.

Aydınlı’da

DDSB çalışması

Aydınlı: Tuzla-Aydınlı’da DDSB olarak 12 Kasım günü, **Aydınlı Salı Pazarı** girişinde kıdem tazminatı ile ilgili stant açtık. Yaklaşık üç saatlik çalışmamızda bildiri, Özgür Gelecek gazetesi dağıtımını yaptık ve kıdem tazminatı için imza topladık. Özellikle kadınların bildiriye olan ilgisi ve bizlerle sohbet etmeleri üzerine, YDK’nın çıkarmış olduğu broşürleri de standımıza koyarak onların da dağıtımını gerçekleştirdik.

Amed'de çocuk istismarı

H. Merkezi: Amed'de okula gitmek için evden çıkan 13 yaşındaki F. S. adlı çocuk, ölümle tehdit edildikten sonra tecavüze uğradı. Çocuğun ailesinden yardım istemesi üzerine tutuklanan 25 yaşındaki B. Ç. hakkında 40 yıl hapis cezası istemiyle dava açıldı.

Tecavüzcü, çocuğun olayı ailesine anlatması üzerine tespit edilerek yakalandı. Tutuklu yargılanan tecavüzcü hakkında; "yağma", "hırsızlık", "mağdurun beden ve ruh sağlığını bozacak şekilde çocuğun nitelikli cinsel istismarı" ve "mala zarar verme" suçlarından 40 yıla kadar hapis cezası isteniyor.

Olaydan sonra rapor aldırılmak üzere Adli Tıp Kurumu'na sevk edilen çocukta iki adet kanamalı yara tespit edildi. Raporda, kanamanın tecavüzcüden kaynaklı olduğu doğrulanırken, Diyarbakır Çocuk Hastalıkları Hastanesi'nde yapılan muayene de ise mağdurun travma sonrası stres bozukluğu yaşadığı ve ruh sağlığının bozulduğu belirtildi.

"Siyasi mahpuslar ölüme terk ediliyor"

İstanbul: İHD Cezaevi Komisyonu 16 Kasım günü 87. Haftasında Galatasaray Lisesi önünde oturma eylemi gerçekleştirdi. Komisyon bu hafta Mehmet Ali Çelebi'nin durumuna dikkat çekti.

Komisyon adına basın metnini okuyan **Ümit Dolu** "Mahpusların hapisanelerde, insanlık onurları, hakları ve güvenlikleri yasalarca teminat altına alınmıştır. Dolayısıyla hapisanelerde her türlü hak ihlalleri, işkenceler keyfi uygulamalardır ve suçtur. Hükümetin işlediği bu suçlar artık devlet politikası haline getirilmiştir" diyerek yaşanan hukuksuzluklara dikkat çekti.

Dolu açıklamanın devamında; Mehmet Ali Çelebi'nin '96 ÖO ve SAG eylemlerine katıldığını ve Wernice Korsakoff hastası olduğunu hatırlatarak bir an önce serbest bırakılması gerektiğini ifade etti.

Rojava'da geçici yönetim kuruldu!

Aylardır tartışılan ve Suriye'de yaşanan çatışmalara paralel olarak bir ihtiyaç olarak dillendirilen Rojava'daki **geçici yönetim**, 10 Kasım günü Qamişlo'da Rewabi Salonu'nda Kürt, Arap, Çeçen ve Hıristiyan temsilcilerin katılımı ile gerçekleştirilen toplantıda ilan edildi. 3 saat süren toplantıda geçici yönetimi oluşturmakla görevli çeşitli milliyetlerden 82 temsilci seçildi.

Toplantının sonuçları hakkında bilgi veren Meclis Divanı Üyesi **Hekem Xelo**, PYD'nin yönetim projesinde Rojava'da kanton olarak 3 özerk bölgenin kurulmasının planlandığını belirtti.

Hekem Xelo, Genel Yönetim çalışmaları için görevlendirilen Kuruluş Meclisi'nin Geçici Yönetim Kurulu İşleme Komitesi'nden oluştuğunu, komitenin 55 kişilik Kürt, Arap, Çeçen ve Hıristiyan temsilcilerinden meydana geldiğini söyledi. Kamuoyuna sunulan belgeye göre Rojava bölgeleri **Efrîn, Kobanê** ve **Cizirê** olarak 3 kanton bölge biçiminde belirlenecek. Her kanton bölge meclisini kuracak ve genel meclise temsilci gönderecek.

PYD'nin Türkiye Kürdistanı sınırında bulunan Rimelan bölgesinin kontrolünü tamamen ele geçirecek Irak üzerinde büyük bir etki yarattı. Ayrıca Musul'a açılan Tilkoçer Sınır Kapısı ile etrafında birçok kasaba ve köyün de ele geçirilmesi Kürt ulusal hareketinin 4 parça üzerindeki merkezileşme çalışmalarının bir adımı olarak okunabilir.

Barzani TC ile aynı dalga boyunda

KUH'un Rojava pratiği aynı zamanda emperyalist politikaların bölge üzerinde daha fazla çıkmaza girmesine neden oldu.

Konuya ilişkin açıklama yapan ABD Dışişleri Bakanlığı Sözcüsü **Jen Psaki**, "Suriye'de bağımsız bir Kürt bölgesi ilan etme çabalarına dair haberlerden kaygılı-

yız. Politikamız daima Suriye'nin birliği ve toprak bütünlüğünü, birleşik bir Suriye'yi destekleme yönünde olacaktır" (14. 11. 2013) şeklinde bir açıklama yaparak emperyalizmin bölgesel politikalarında tahammülsüz olduğunu ifade etti.

Öte yandan ABD, PYD temsilcisi **Salih Müslim**'in Cenevre'ye gelmesi hususunda bir yaklaşım sergilemektedir. ABD PYD'nin Cenevre'ye gelmesi yönündeki yaklaşımı esasta bölgesel politikalarını denetim altına alma kaygısından kaynaklanıyor. PYD ise özellikle PKK lideri Abdullah Öcalan'ın "konfederalizm" tespiti doğrultusunda İsviçre, Bosna, Hersek, Fransa, Kosta Rika, Ekvador, Kanada ve Belçika'da olduğu gibi kanton tarzı bölgesel oluşumu pekiştirmeye çalışıyor.

Barzani ise 4 parça üzerinde muktedir olmanın, tek muhataplık mertebesini edinmenin derdine düşmüş durumdadır. "PYD, devrim

yaptığını iddia ediyor. Kime karşı kazanılmış bir devrim? Tek yaptıkları şey rejimin teslim ettiği yerlerde söz sahibi olmak. PYD, anlaşmaya bağlı kalmadı. Silah zoru ve rejimle gizli anlaşmalarla emrivaki yaparak kendisini askeri güç ilan etti" (12.11.2013) diyen Barzani hükümeti PYD'nin Cenevre'ye katılmasına karşı çıkarken aynı zamanda TC ile aynı dalga boyu çıkış gerçekleştirmektedir.

Barzani en belirgin çizgisi olarak Kürt halkının mücadelesini kendi lehine kullanmanın derindedir. Komünist önder İbrahim Kaypakkaya'nın "Kürt milli hareketi nezdinde ezilen ulus milliyetçiliğinin ikili yönünü" işaret ederken Barzani nezdinde somutlanan, emperyalist patentli sözcülük ve tasarruf konumuna karşı kesinlikle mücadele etmek gerekiyor.

Diğer yandan ise Rojava'da somutlanan mücadele Kürt ulusal hareketi içinde kesinkes desteklenmesi gereken demokratik muhtevanın ta kendisidir. Rojava'da oluşturulan kantonda askeri sosyal siyasal kurum ve kuruluşlar kurulmaktadır. Kanton devlet modeli, Kürt halkının kaderini elbet tayin etmeyecektir. Ancak ulusal bağlamda atılan bu adım demokratik olup Kürt Ulusunun kaderini tayin etmesinde ortaya çıkacak olan çelişkileri de barındırıyor.

Rojava'daki geçici yönetim, 10 Kasım günü Qamişlo'da Rewabi Salonu'nda Kürt, Arap, Çeçen ve Hıristiyan temsilcilerin katılımı ile gerçekleştirilen toplantıda ilan edildi. 3 saat süren toplantıda geçici yönetimi oluşturmakla görevli çeşitli milliyetlerden 82 temsilci seçildi.

İstanbul: Barış Anneleri İnisiyatifi, AKP hükümetinin Nisêbîn-Qamişlo arasında örmek istediği "utanç duvarı"na karşı 16 Kasım günü Galatasaray Lisesi önünde biraraya gelerek bir basın açıklaması düzenledi. Eylemde "Rojava Devrimine sahip çık" pankartı açan Barış Anneleri adına Türkçe ve Kürtçe basın açıklaması okundu.

Barış Anneleri "İnsan Duvarı" ördü

Türkçe açıklamayı okuyan **Cemile Akgün**; "Hükümetin Rojava konusundaki tutumu, cezaevleri, hasta tutsaklar ve karakolların yapılmasına devam etmesi, koruculuk sistemi kaldırılmadan yeni korucu kadroların alınması girişimlerine devam eden hükümet,

Sayın Öcalan'ın tüm iyi niyetlerine rağmen samimiyetsiz ve güvensiz bir ortam yaratmaktadır" dedi.

Açıklamanın ardından Barış Anneleri Nisêbîn-Qamişlo arasında örülmek istenen "utanç duvarı"na karşı İstiklal Caddesinde yan yana oturarak 15 dakika boyunca "insan duvarı" ördüler.

Özkan Arslan tutuklandı!

Dersim: Peri Suyu üzerinde kurulmaya çalışılan Pembelik Barajı'na karşı mücadele eden Peri Suyu Özgür Köylü Hareketi temsilcisi **Özkan Arslan** tutuklandı. Peri köylülerinin yaşam alanlarına, doğasına sahip çıkmasını hazmedemeyen LİMAK şirketi ve devletin kolluk güçleri defalarca gözaltına alma ve tutuklama gibi baskılarla köylülerin mücadelesini engellemeye çalışmıştır.

Kendi köyü dahil olmak üzere çok sayıda köye girmesi yasaklanan Arslan, kendi köyüne gittiği gerekçesiyle tutuklanarak Karakoçan Hapishanesine konuldu.

Ege'de "hamilelik testi" dayatması

İzmir: Ege Üniversitesi'nde öğrenim gören bir kadın öğrenci, yumurtalıklarında var olan kist nedeniyle rutin olarak kullandığı ilacı yazdırmak için gittiği Mediko'da hamilelik testine zorlandı. Görevli-

leri tarafından ilaç yazdırabilmesi için hamilelik testi yaptırmasının zorunlu olduğu, pozitif çıkması durumunda da ailesine haber verileceği söylendi.

Mediko'nun "hamilelik testi" dayatmasına karşı 12 Kasım günü **Üniversiteli Kadınlar Mediko** önünde protesto eylemi düzenledi. Biz de YDG'li kadınlar olarak

eyleme katıldık. Kantin ve fakülte önlerinde Mediko'nun hamilelik testi dayatması ajitasyonlarla teşhir edilerek üniversiteli kadınlara dayanışma çağrısında bulunuldu. Yapılan açıklamada, AKP'nin kadın bedenine yönelik her gün bir yenisini geliştirdiği politikalarla "namus bekçiliğine" soyunduğu ifade edildi.

Erdoğan her sözünüle şiddeti körüklüyor

Devlet, sınıflı toplumlarda sömürü düzeninin sorunsuz bir şekilde sürdürülmesi için gerekli düzenlemeleri yapan, baskı mekanizmaları oluşturan (bizzat kendisi de bu işleve sahip bir mekanizma olarak) birçok kurumun birleşmesiyle oluşan bir yönetim aygıtıdır. Devletin bu işlevinden yola çıkarsak; devlet şiddetini de, sömürü düzenine aykırı bir olgu ya da düşünceye yönelik bastırma, engelleme ve yok etme amaçlı şiddet türü olarak tanımlayabiliriz.

Devlet aynı zamanda sömürü düzeninin diğer önemli özelliği olan erkek egemenliğini yeniden ve yeniden üretmenin bin türlü yolunu bularak, kadın üzerinde tahakküm kurar. Hele de kadın **toplumsal muhalefetin aktif bir bileşeni** ise devlet şiddetinin ilk olarak hedefine aldığı kesim olur.

Devlet; siyasallaşmış, bilinçlenmiş kadını baskı altına almak için yine toplumsal cinsiyet rollerini ve bunun toplumun hücrelerine sinmiş kodlarını kullanır. Yani "kadın namustur", "kadın sahip çıkılması gerektir" gibi anlayışları feyiz olarak; kadının toplumsal muhalif hareketlere katılımının önüne engel koymaya çalışır. Toplumun erkek egemen duygularını kullanarak, kadının başta birey olma mücadelesi olmak üzere tüm mücadelelerini gayri meşru ilan eder. Kadının bilinçlenmesine engel olamadığında ise bu kez devreye yine kadının cinsiyet kimliğini hedef alan politikalar girer.

Devrimci, demokratik ve yurtsever hareketlerde yer alan kadınlar cinsel taciz, tecavüz, kaçırma tehditleri (ve uygulamaları) ile yüz yüze bırakılarak, başta cinsiyet kimliği ve de mücadelesi aşılanılır. TC devletinin kuruluş yıllarında Türkiye Komünist Partisi'nin kurucusu M. Suphi ve 14'lerin katledilmesi olayı sırasında hep arka planda kalan devrimci harekette yer alan **Maria**'nın, katliamcılar tarafından defalarca tecavüze uğrayıp, bu tecavüzler sırasında yaşamını yitirmesi; yine Proletarya Partisi'nin ve aynı zamanda Türkiye devrimci hareketinin ilk kadın şehidi olan **Meral Yakar**'ın katledilmesi, gerillada şehit düşen **Kamile Öztürk**'ün gözaltında iken tecavüze uğraması, TC tarihinin bilinçli kadına yönelik kadın kimliğini hedef alan uygulamalarla dolu olduğunu gösteren birkaç örnektir. Kürt illerinde yaşanan tecavüz, cinsel taciz ve istismar olaylarının haddi hesabının olmaması, devrimci, demokrat, yurtsever kadınların kaçırılarak ya da gözaltıdayken cinsel işkenceye maruz bırakılmasının sayısız örnekleri de bunun kanıtıdır.

Bugün açısından baktığımızda özellikle Gezi İsyanı ile birlikte devletin kadına yönelik saldırılarını, daha geniş bir kesimi de şiddet parantezine alarak devam ettirdiğini görmek mümkündür.

Bunlar, (en azından devrimci, demokratik kamuoyu açısından) işin görünen kısımlarıdır. Diğer tarafta ise, kadına yönelik şiddetin artmasında önemli bir role sahip olan son 11 yıldır hükümette olan AKP'nin politikaları ve söylemleri vardır.

Sadece başbakanın açıklamalarına dahi baksak, bu rol açık bir şekilde önümüze serilir. Gündem değiştiriminin de temel argümanları olarak kullanılan söylemlerin kadına şiddet olarak döndüğü açıktır. "Kadın erkek eşitliğine inanmadığını" açıklıkla ifade eden başbakanın, Kürtaj-Roboski özdeşleştirilmesi, sezaryen yasaklamaları, 3-5 çocuk pazarlıkları ve en nihayetinde "kızlı-erkekli" öğrenci evlerinin gündeme düşürülmesinin sonuçları kadının daha fazla toplumsal yaşamın dışına itilmesini ve itildikleri bu "özel" alanlarda daha fazla şiddete uğramasını koşulluyor.

Genel bir doğru olarak ifade etsek de, tüm bunlar bizlere bir kez daha kadına yönelik şiddetin esas failinin devlet ve koruyucusu olduğu sömürücü sistem olduğunu göstermektedir. Dolayısıyla devlet-erkek şiddet sarmalını birbirinden ayırt etmek hem mümkün hem de doğru değildir.

İstanbul'da 25 Kasım çalışmaları devam ediyor

İstanbul Yeni Demokrat Kadınlar olarak 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşırken, kadınlarla daha sık buluşuyor ve 25 Kasım'a yaklaşan her günü çalışmalarla geçiriyoruz. Son günlerde gerçekleştirdiğimiz çalışmalarımızı sizlerle paylaşıyoruz:

Sarıgazi

Bizler **Sarıgazi Yeni Demokrat Kadın** olarak "**25 Kasım korku duvarlarımıza darbe vurduğumuz gün olsun**" şiarımızla çalışmalarımızı sürdürüyoruz.

* 9 Kasım'da **Yenidoğan**'da broşürlerimizle kadınlara gittik. Mahallelerde çok güzel sohbetler kurduk. Sohbet ettiğimiz bir kadının "*Ben de geleceğim. Koca şiddetine, devlet şiddetine, ana-baba şiddetine karşı en önlerde yürüyeceğim*" sözleri çalışmamızın ne denli önemli ve yakıcı olduğunu bir kez daha hatırlattı bizlere.

* 10 Kasım'da **Taşdelen-Aydınlar Mahallesi**'nde idik. YDK ve YDG'liler olarak ortaklaşa afiş çalışması, broşür dağıtımı ve yazılımlar yaparak 25 Kasım'ı "kızlı-erkekli" örgütledik!

Gülsuyu

Bizler, **Gülsuyu Yeni Demokrat Kadın** olarak 25 Kasım Kadına Yönelik Şiddete Karşı Uluslararası Mücadele Günü yaklaşırken, 24 Kasım günü Kartal Meydan'da saat 17.00'de yapacağımız eylem öncesi hazırlıklarımıza devam ediyoruz. İlk olarak "**Cinsel şiddete karşı kadınları isyana teşvik ediyoruz**" şiarlı afişlerimizi mahallenin çeşitli yerlerine yapıştırdık.

Polis abluka altında olan Gülen-su ve Gülsuyu Mahallelerinin merkezi noktalarına afişlerimizi asarken, insanlarla yaptığımız sohbetle; Gülsuyu'nda çeteleşmeye karşı başlayan direnişin ardından mahallede kurulması planlanan karakolun kadınlar açısından bir taciz/tecavüz merkezi olacağı üzerine konuştuk. Ayrıca gazetemiz **Özgür**

Gelecek'in tanıtımı için de mahallemizin merkezi yerlerine "**Özgür Gelecek, kadınların sesidir**" yazılı ozalitlerimizi yapıştırdık.

1 Mayıs Mahallesi

Sima Düğün Salonu önünde 12 Kasım günü, YDK olarak stant açtık. Saat 16.00'da başlayan çalışma müzik dinletisi ve standa gelen insanlarla yaptığımız sohbetlerle beraber akşam saatlerine dek devam etti. Standa gelen kadınlarla 25 Kasım'ın tarihsel anlamı ve günümüz kadın mücadelesi açısından önemi üzerine bilgilendirmeler yaptık ve broşürlerimizi dağıttık.

Dudullu

13 Kasım günü ilk olarak kadınlarla biraraya geldik ve geçen hafta başlatmış olduğumuz "cinsel şiddet" konulu sohbetlerimizi devam ettirdik. Kadınlar, cinsel şiddet tartışmasının dışında "*Evet, biraraya geliyoruz; gelmeye devam edelim ama ne yapacağız?*" konusu üzerine bir tartışma da ekledi bu haftaki sohbetimize. Mahallede bu biraraya gelişlere katılmayan kadınların da katılabileceği daha geniş bir ağ oluşturmanın ve bunun için de araç olarak mahalledeki derneğin kadın komisyonunu aktif hale getirmenin önemi üzerine konuştuk. Daha sonra gazete dağıtımı gerçekleştirdik ve 25 Kasım programımızı kadınlara anlatarak eylem ve toplantılarımıza çağrı yaptık.

HDK'den tutsaklarla dayanışma

İzmir: 25 Kasım çalışmaları çerçevesinde biraraya gelen ve içlerinde Yeni Demokrat Kadın'ın da bulunduğu **HDK İzmir Kadın Meclisi bileşenleri** kadın tutsaklarla dayanışma amacıyla 16 Kasım günü kart gönderme eylemi gerçekleştirdi. Kadınlar adına açıklama yapan **Meryem Çakmak**, 25 Kasım'ın tarihine değinerek katliamcılarının katliamlarına uluslararası güçler tarafından katledilen Sakinelerin katledilmesini örnek vererek ara vermediğini vurguladı. Çakmak, devletin en son yaşam alanlarına karşı keyfi uygulamalara karşı duran Elif Kaya'nın çıplak arama ile cinsel şiddete maruz kaldığı ve buna karşı direndiğini ve kadınların dayanışmasının sesinin zindanları aştığını dile getirdi.

MÇD'de "şiddet" paneli

17 Kasım Pazar günü Munzur Çevre Derneği'nde biraraya geldik. Devlet kaynaklı cinsel şiddet tartıştığımız "kızlı-erkekli" düzenlediğimiz bu etkinlikte ilk olarak söz alan YDK'lı bir arkadaşımız; cinsel şiddetin kadına yönelik şiddet türleri içerisinde en az tartışılan ve en çok suskunlukla geçirilen şiddet çeşidi olduğundan bahsetti.

Devletin de bundan faydalananak örgütlenen kadına cinsel işkence uyguladığını anlatan arkadaşımız, cinsel şiddetin Gezi İsyanı ile birlikte yeniden görünür olduğunu

ve buna karşı kadınların mücadele ettiğini belirtti.

İstanbul LGBT Dayanışma Derneği'nden etkinliğe katılan bir arkadaşımız da, LGBT bireylere yönelik nefret saldırılarından çeşitli örnekler vererek, devlet kaynaklı şiddetin ve toplumsal ikiyüzlülüğünün en görünür olduğu mücadele alanlarından birinin LGBT mücadelesi olduğunu söyledi. Devrimci, muhalif güçlerin LGBT mücadelesine yaklaşımlarındaki sıkıntılara yönelik eleştirilerin de dillendirildiği toplantıda verimli tartışmalar yaşandı. (**İstanbul YDK**)

Ritüelü-Hayırsız ağabeyin babaya şikâyet edilmesi

M. Kemal, hükümete muhalefetin bayrağı olabilir, olmaktadır. Ancak Kemalizm, devletin restorasyonu sürecinde form değiştirerek yenilemiş olmakla bugün AKP'nin bayrağı olduğu içindir ki bu haliyle etkili bir muhalefet odağı olamamaktadır. Buna ve yukarıda belirttiğimiz paradoksa rağmen M. Kemal'in referans alınması, sistemden de rahatsız samimi bir kesimin varlığı karşısında devrimci muhalefetin güçsüzlüğüyle açıklanabilir ancak.

Bir milyonluk 10 Kasım, Popüler Kemalizm kavramının tartışılır olması bakımından iyi bir referans noktası sunmuş oldu. Önceki yılın dört yüz bin civarında seyreden 10 Kasım Anıtkabir ziyaretçi sayısının iki katından fazlasına ulaşması, olağan gibi görünse de bir değişimi çağırıyor da açıktır.

Sosyal medyadaki kutuplaşma ve küfürleşmeyi saymazsak, ilk bakışta görünen, mevcut yönetimi reddeden milyonluk bir kitleden öte yönetimi şikâyete giden bir kitlenin ruh hâlidir. Kendilerine gaddar davranan ve hatta babanın hatirasına saygısızlık etmekte bir beis görmeyen büyük ağabey, yine babanın kabrine gidilerek şikâyet edilmiştir.

Bugünü öncesinden farklı kılan ya da başka bir ifadeyle farka işaret eden şey, asıl olarak sayının milyona ulaşmasıdır. Yoksa on yılı aşkın bir süredir her 10 Kasım mevcut hükümetin atababaya şikâyet edilmesiyse geçmişti. İlgili kitle, ata sayılanın muasır medeniyet uğruna ortaya koyduğu ilke ve inkılâplara karşı olarak gerçekleşen muhafazakârlaşırma politikalarından mustarıptiler. Ancak tam da bu hususta, ilgili kitlenin bu toplu şikâyet nümayişini yıllarca yapmakla bunu bir ritüele dönüştürdüğü tekçi faşist ilkelerin kurucusuna, ısrarla yönelmelerinin başka bir zeminde görünse dahi ciddi bir muhafazakârlık içerdiği açıktır. Mesele muhafazakârlık ise bundan rahatsız kitlelerin çözüm adına sunduğu, yöneldiği figürün en azından bugün itibarıyla muhafaza-

kârlık bahsinde eline su dökülemeyecek olması bir paradoks olmanın ötesinde anlamlar içermektedir.

Çatışma – Kendi muhalefetini dönüştürme

Yine de bugünün 10 Kasım'ı daha geniş bir kesimi bir araya getirmiştir. Bunda AKP'nin devlet katında kazandığı hegemonik gücün etkisi olduğu açıktır. Bu güç sayesinde ki, birçok katılımcının dile getirdiği üzere Cumhuriyetin temsili olan Mustafa Kemal'e ve onu temsil eden figür ve sembollere müdahale edilmiştir. M. Kemal'in "iki ayyaş"tan biri olarak "aşağılanması", neredeyse Cumhuriyetle eşit "Andımız"ın kaldırılması, devlet nişanından M. Kemal resminin çıkarılması, "millî" bayram merasimlerinin bütün okullarda gerçekleştirilmesi yerine sadeleştirilmesi, "kızıl-erkekli" yaşama müdahale ve hatta parlamentoda türban takmanın önünün açılması gibi esastan olmayan değişiklikler 10 Kasım özelinde M. Kemal'in daha kitlesel sahiplenilmesine ve anılmasına yol açmıştır şüphesiz.

Devletin ideolojik duruş açısından değil fakat şekli unsurlarıyla M. Kemal'den görece el çekmesinin getirdiği serbestliğin de kendiliğinden bir anma gösterisini mümkün kıldığı söylenebilir. Bir iktidar aygıtı olarak devletin bu tür merasimlerde daha az görünür olması daha özgür bir ortamı koşullayabilmektedir. Bugün artık Ergenekon olarak adlandırılan kliğin önceki dönemlerde örgütlediği eylemlerden daha kalabalık geçmesini de bu minvalde değerlendiriliriz.

Bugün devlette hükümet eden kliğin M. Kemal'le bir derdinin bulun-

duğu açıktır. Ancak kimilerinin iddia ettiği gibi bu derd, temel mesele adedilen Kürt meselesinde, Ermeni meselesinde, sınıf meselesinde temelli bir paradigma değişikliğinden kaynaklanmıyor. Derdin asıl kaynağı tek parti döneminin ilk yıllarına dayanmakla hâlihazırda bir tarihsel birikime haizdir. CHP dışında siyasal bir partinin kuruluşuna öncülük edip komplolarla o partiyi kapatan M. Kemal'dir ve bugün AKP'nin kapatılan söz konu partinin bir devamı olduğu süregelen klik çatışması bağlamında belirtilebilir.

Bu iki klik arasında, faşistlik anlamında bir fark olmamakla birlikte kültürel kodlar bakımından "batılı" ve "doğulu", "laik" ve "İslamik, iktisadî açıdan daha çok İstanbul sermayesine veya daha çok Anadolu sermayesine dayanmak gibi belli başlı farklar geçmişte de bugün de mevcuttur. Bugün hükümet olan klik geçmişten bir intikam almaktadır fakat bunun rejime yönelik olduğunu ancak onun karşısındaki bağnaz Kemalist klik iddia edebilecektir.

Klik çatışması bağlamında bir kutuplaşma mevcut olsa da bu durum bağnaz Kemalistlerin kaygıyla işaret ettikleri bölünme tehlikesine fazlasıyla uzaktır. Hatta hasmını domine eden, dönüştüren bu hegemon klik, hasmının muhalefet çizgisinden pekala memnundur ve nemalanmaktadır. Madem bir muhalefet mutlaklığı, o halde onun sistemin köküne yönelmeyen ve hatta yedeklenmekle sistemi tahkim eden bir çizgide seyretmesi muktedir için bulunmaz nimettir. Henüz birkaç yıl öncesine kadar başta ordu olmak üzere yargı ve sair kurumlar dâhilinde güçlü bir teşkilatlanmaya sahip olan kliğin adeta kanatları kırılmış ve kendileri için "tehlikeli" olmaktan çıkarılmışlardır.

M. Kemal, Kıta Avrupa'sının demokratik biçimlerini, Tayyip Erdoğan Amerikan tipi biçimleri tercih eder-

ken muhakkak kişelliğin muhakkak etkisi vardır fakat asıl değildir. Erdoğan, başkanlık sistemini önerirken daha çok iki partili sistemi bir ihtiyaç olarak sunmaktadır. Bir takım yasaların çok partili rejimde çıkarılmasında ki zorlukların kendisini buna ittiği, bizzat kendi beyanlarından malumumuzdur. 10 Kasım muhalefeti, diğer muhalefet odaklarını dışarıda bıraktığımız zaman tam da özlem duyulan bir muhalefet biçimidir. Oysa bu düzeyde bir dönüştürme, üstyapısal zorlamalarla mümkün değildir. En azından Tayyip, ol devince olacak cinsten bir şey değildir.

Form değişimi – Popüler ama pekâlâ militarist

M. Kemal, hükümete muhalefetin bayrağı olabilir, olmaktadır. Ancak Kemalizm, devletin restorasyonu sürecinde form değiştirerek yenilemiş olmakla bugün AKP'nin bayrağı olduğu içindir ki bu haliyle etkili bir muhalefet odağı olamamaktadır. Buna ve yukarıda belirttiğimiz paradoksa rağmen M. Kemal'in referans alınması, sistemden de rahatsız samimi bir kesimin varlığı karşısında devrimci muhalefetin güçsüzlüğüyle açıklanabilir ancak.

M. Kemal, Gezi İsyanı'nda CHP ve sair örgütlerin bilinçli yönlendirmesini saymazsak yüzyıllık bir eğitim ve ideolojik propagandanın sonuncu olarak AKP karşıtlığının bir sembolü olarak bilhassa İzmir, Antalya ve Adana gibi kentlerde kendisine yer bulabilmiştir. İsyanın diğer kentlere nazaran daha fazla ruhunu veren İstanbul, Ankara ve Antakya gibi kentlerde ise devletle adeta fiziki çarpışmalara girilmiştir ve M. Kemal bayrağı kendiliğinden düşmüştür. Daha öncesinde böyle bir deneyime anlatı düzeyinde dahi sahip olmayan kitlelerin hükümet-polis nezdinde devletle giriştiği çarpışmalarda "kurtarıcı" bildikleri kurucuya yönelmeleri anlaşılır olmaktadır.

M. Kemal ismi sahiplenilirken tabandan değil, tam aksine devletin el çekmesi sonucu bir popülerlik kazanmış görünmektedir. Bu popüler olma hali, şiddeti dâhil devletlû grupların baş tacıdır ve bu yönüyle militarizmden bırakalım arınmayı kitleleri militarist bir ırkçılıkla tahkim etmektedir. Bu nedenle M. Kemal isminin kimsede sivilliliği çağırması mümkün değildir.

Çok şükür ki adımız YORGO değil!

"Gece telefon gelmişti 'Anneannemi kaybettik' diye. Sabah bütün aile cemaze namazında buluştu. Cami avlusunun en kuytu köşesine sinmiş kadınlar öyle çaresiz bekliyor, yeni gelenlerle sarılıp ağlaşıyordu. Musalla taşının önüne toplanmış erkek kalabalığından biri hızla yanlarına gelip telaşla sordu: 'Seher teyzenin annesiyle babasının adı nedir?' Soruyu yanıtlamadı kadınlar. Sessizliği teyze Zehra bozdu: 'Babasının adı Hüseyin, annesinin adı Esmâ.'

Soruyu soran adam, bu ketum kadının kalabalığından beklediği cevabı almanın rahatlığıyla musalla taşının önünde biriken erkeklere yönelmişken, yüreğinden kopup gelen sözler sessizliği yırttı:

'Ama bu doğru değil!.. Onun annesinin adı Esmâ değil, İsguhi. Babası da Hüseyin değil, Hovannes!..'

Cami avlusunun en köşesinde bekleyen kadınların hepsi ağlamaya başladı. Gerçekten de onun annesinin adı Esmâ, babasının adı Hüseyin olmadığı gibi kendi adı da Seher değil, Heranuş'tu...

Bu satırlar; 2006 19 Ocak'ında AGOS'un sokağında hain bir kurşunla sırtından vurularak öldürülen Ermeni gazeteci-yazar **Hrant Dink**'in Avukatı **Fethiye Çetin**'in "*Anneannem*" isimli kitabından bir alıntıdır. Öylesine derin bir yaradır ki Heranuş'taki, yüz yıl bile geçse üstünden ne acısı dinmiştir yüreklerdeki ne de dillerdeki suskunluk bozulmuştur.

Geçtiğimiz günlerde (2-3-4 Kasım) tarihlerinde İstanbul'da gerçekleştirilen "**Müslümanlaş(tırıl)mış Ermeniler Konferansı**"nda bir kez daha bu gerçeklik anlatılmaya, bu yara iyileştirilmek üzere yeniden deşilmeye başlandı. Torunlar konuştu, torunlar anlattı. Oradan çıktığında kendisini Türk ve hatta Kürt olarak ifade edenler bile

kendi kendisine bir sorgulama sürecine girmiş gibiydi. "*Acaba ben Türk/Kürt olmayabilir miyim?*", "*Benim büyük annem ile ilgili de bir takım söylentiler vardı, gerçek miydi onlar?*", "*Ben de Müslümanlaştırılmış, Türkleştirilmiş olabilir miyim?*"

Bu sorulara verilen cevabın çok bir önemi yokmuş gibi gelebilir; ama tam da burada verilen cevaplar; kendinden başlayarak bir toplumsal gerçekliğe dair uyanış, sorgulama içerdiği için oldukça değerli. KAMER'in kurucusu, yıllar sonra Ermeni olduklarını keşfeden ve bunu anlatan **Nebahat Akkoç**'u dinleyen yeğenin, o konuşmanın ardından Akkoç'a sarılarak "*Şimdi oldu. Taşlar yerine oturdu*" demesi gibi hem insan hayatı açısından hem de toplumsal hafıza anlamında. Hele de kuruluşunu; yalnızca Ermenilerin değil; Süryani, Rum, Yezidi, Keldani, Kürt vd.'nin katliama, soykırıma, asimile edilmesine borçlu olan TC gibi bir ülkede yaşıyor ve mücadele veriyorsak; bu toplumsal hafızayı oluşturmak, katkıda bulunmak, yorumlamak kaçınılmazdır.

Adınız Ahmet ise mutluluk sizin hakkınız!

TC'nin kurucusu Mustafa Kemal, ölümünün 75. yılını geride bıraktığımız şu günlerde bile hala bize bir şeyleri "miras bırakmaya" devam ediyor. Sanki şimdiye kadar bıraktığı en kurumsal "miras" olan katliamcı zihniyet Kemalizm'den çektiğimiz yetmemiş gibi! Bu kez bize 2 tane "nurtopu" gibi tartışma "miras" kaldı. İlki, 10 Kasım'da Anıtkabir'in yolunu tutan 1.5 milyon kişi bir diğeri de Yorgolar ve Dimitriler...

Gezi İsyanı idi, AKP'nin yaşam tarzına yönelik korkutucu derecede artan müdahalesi idi, "tek adam" kültü idi vs... Anıtkabir tartışmasını bir yerlere koyduğumuzda; elimizde kalan Yorgo ve Dimitrileri neresinden tutalım diye

Dimitriler, Yorgolar bu coğrafyada hep vardı. Bugün de varlar. Heranuşlar, İsguhiler de... Her ne kadar siz ısrarla adına Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin, Ayşe, Fatma deseniz de... İsrarla görmezden gelseniz ve her fırsatta "görünmez düşman" ilan etseniz de...

düşündük. Yorgo ve Dimitri olmamanın ne kadar "sevindirici" bir durum olduğundan mı!? Ülkemizde artık Yorgo ve Dimitrilerin azaldığından/daha doğrusu azaltıldığından mı!? Var olanların Türk-Müslüman isimleri taşımak zorunda kalmasından mı!? Hasan, Hüseyin, Ahmet ismini taşımaktan duyduğumuz "mutluluğu" mu sizinle paylaşalım!?

En iyisi baştan başlayalım:

TC'nin kurucu partisi CHP'nin Grup Başkanvekili **Muharrem İnce**, 10 Kasım'da Mustafa Kemal'in ölüm yıldönümü nedeniyle Eminönü Yeni Camii'nde okutulan mevlit sonrası yaptığı açıklamada "*Atatürk olmasaydı, bu ülkenin kurtarıcısı olmasaydı, bugün hareket edenlere şunu söylüyorum; adınız Ahmet, Hasan, Hüseyin olmazdı. Adınız Dimitri olurdu, Yorgo olurdu. Bunları doğru bilmeleri lazım*" dedi.

İnce'nin camide huşuya gelip sarf ettiği bu cümleler elbette şaşırtıcı değil. Çünkü İnce de; eni sonu, kuruluşunu Türk ve Müslüman olmayanların dökülen kanına borçlu olan bir zihniyetin temsilcisi/politikacısı/uygulayıcısı olan CHP'nin günümüz temsilcilerinden Bu kadarlık cümleyi ona çok görmemek gerek. Hem öyle bir ülkede yaşıyoruz ki; Ermeni, Rum, Süryani, Keldanilere laf etmenin; ülkedeki her hareketliliği, her muhalefeti "terör" olarak yaftalayıp, bunu da azınlıkların "oyunları" olarak atfetmenin modası hiç geçmiyor.

Bu durumun en son yaşanan örneklerinden Gezi İsyanı sırasında Yıldız Teknik Üniversitesi Sanat ve Tasarım Fakültesi Bölüm Başkanı ve İstanbul Büyükşehir Danışmanı olan "Profesör" **Ahmet Atan**'in "*Yahudi, Ermeni ve Rum'sanız Gezi eylemlerinde aktif rol almanızı anlayışla karşılıyorum. Lütfen soyunuzu araştırın*" tweetini unutmayalım. Ayrıca "kızıl-erkekli" öğrenci evleri tartışması sırasında AKP'li **Hüseyin Çelik**'in "*Biz muhafazakar ve demokrat bir partiyiz. Bizim demokratlığımız başka insanların hayatlarına saygılı olmayı gerektirir. Demokrasi çoğulculuğu emreder. Ben tercihim Müslüman*

olmaktan yana koymuşum ben Hıristiyanlığı da Museviliği de tasvip etmiyorum" cümleleri de bu ülkede Türk ve Müslüman olmamanın ne denli zor olduğunu gösteriyor.

Dimitri konuşacak, Heranuş haykıracak!

Gerçeği "**çok şükür ki adımız Yorgo değil**" edasında ifade eden İnce; aslında 1919 ile 1923 yılları arasında Mustafa Kemal öncülüğünde aralarında adları Dimitri ve Yorgo olanların da bulunduğu 353 bin Pontus Rum'unun soykırımına uğratıldığını söylemiş oluyor bir yandan da...

Aynı zamanda 1923 yılından itibaren Karadeniz'de yaşayan ve aralarında adları Dimitri ve Yorgo olanların da bulunduğu 1 milyon 250 bin Pontus Rumu'nun "mübadele" ile sürgün edildiğini ve halen ülkede yaşamakta olan, aralarında dedelerinin adları Dimitri ve Yorgo olanların da bulunduğu yüz binlerce insanın artık "Türk" isimleri taşımak zorunda kaldığını da...

İnce'ye en güzel cevap yine Yorgo'dan (Galata Rum Okulu Vakfı'nda yöneticilik yapan **Yorgo Demir**) geliyor. "*Ne ironidir ki, İnce'nin bahsettiği bu coğrafyada her zaman var olan Dimitri ve Yorgo'lar, Türkiye Cumhuriyeti'nin kuruluş aşamasında özellikle Pontus'ta (Trabzon ve çevresi) hayatları tehdit altında; Hasan, Hüseyin isimlerini almak zorunda kalıp asimile olmuş ya da katledilmek suretiyle bu coğrafyadaki varlıkları tamamen silinmiştir. Tıpkı Ermenilere Anadolu'da, Yahudilere Trakya'da ve diğer Müslüman/gayrimüslim başka halklara günümüze kadar uzanan süreçte reva görülen mezalim gibi.*" (**12 Kasım, 2013, Agos**)

CHP, TC'nin kuruluş yıllarında "Türk" dışındaki diğer ulus ve azınlıklara yönelik gerçekleştirilen katliam, soykırım, asimilasyon sürecinde tek başına yıllarca iktidardaydı. Bizat bu katliamların sorumlusu olarak tarihe geçen CHP; bugün "Dersimli" Kemal Kılıçdaroğlu, Hüseyin Aygün, Sezgin Tanrıku, Şafak Pavey gibi isimlerle yüzünü "demokratikleştirmeye" çalışmaktadır. Ama nafi! Kimilerine bu haliyle "devrim yolunda" umut olan CHP, halen katliamların ve soykırımların azılı savunucusudur. Halen faşist Kemalist ideolojinin taşıyıcısı (AKP de en az CHP kadar Kemalist'tir!), halen Dimitrilerin, Heranuşların baş düşmanıdır.

CHP'ye hatırlatmak gerekirse; Dimitriler, Yorgolar bu coğrafyada hep vardı. Bugün de varlar. Heranuşlar, İsguhiler de... Her ne kadar siz ısrarla adına Ahmet, Mehmet, Hasan, Hüseyin, Ayşe, Fatma deseniz de... İsrarla görmezden gelseniz ve her fırsatta "görünmez düşman" ilan etseniz de... Ve gün gelecek Dimitriler, Yorgolar, Heranuşlar, İsguhiler o tarihi suskunluklarını bırakacak, gerçeği fısıldayacak, konuşacak ve haykıracaklar. Onlar konuştuğunda, haykırdıkça siz küçülecek ve yok olacaksınız.

Filipin devleti yalan söylüyor

H. Merkezi: Filipinler Komünist Partisi, 13 Kasım günü yaptığı açıklama ile Aquino rejimini ve Filipinler Silahlı Kuvvetlerini yalancılıkla suçladı. Devletin silahlı kuvvetleri, FKP'ye bağlı Yeni Halk Ordusu gerillaları ile Sorsogon'da çatışmaya girmiş ve ülkeyi vuran Yolanda Tayfunundan zarar gören halka yardım götürürken gerillaların saldırısına uğradığını iddia etmişti.

FKP açıklamasında, silahlı çatışmanın, Luzon'la Samar Adası arasındaki Maharlika Anayolundan en az 3 kilometre uzaklıktaki Matnog'un 5 kilometre uzağında gerçekleştiğini ve Ordu güçlerinin bölgede arama ve imha operasyonu gerçekleştirmekte olduğunu ifade etti. FKP, Aquino rejimi ve Silahlı Kuvvetlerin Yolanda trajedisini kullanarak Sorsogon bölgesindeki operasyonlarının üzerini örtmeye çalıştığını söyledi. Filipinler Komünist Partisi ve Yeni Halk Ordusu birimlerinin, bölgede Yolanda Tayfunundan zarar gören halka yardım için yerel parti güçleri ve devrimci kitle örgütleriyle birlikte çalıştıkları ifade edildi.

Fransız emekçiler sokakta

H. Merkezi: Fransa'da emekçiler uygulanmak istenen yeni vergi sistemini ve işten çıkarılmaları protesto etmek için sokaklara çıktı.

Kasım ayı başlarında başlayan geniş katılımlı eylemler sonrası Paris Hükümeti geri adım atarak yeni vergi tasarısını askıya almış olsa da protestolar sürdü ve Fransa'nın Bretagne bölgesindeki Quimper kentinde 12 Kasım günü 30 bini aşkın emekçi sokaklara indi. Protesto sırasında çıkan çatışmada, polis eylemcilere biber gazı ve tazyikli su ile saldırırken kitle polise taşlar ve sopalar ile karşılık verdi. "Kesintilere Hayır", "Vergilere Hayır" pankartları ile yürüyen emekçilerin talepleri işten çıkarılmaların durması ve vergilerin tamamen kaldırılması...

Arabistan'da göçmen işçilerin isyanı

Suudi Arabistan'da yaklaşık 9 milyon göçmen işçi bulunuyor. Arabistan'ın zengin patronları sponsor (kefil) usulü ile çalıştırdığı işçinin pasaportuna ve ikamesine (oturma izni) el koyuyor ve parasını dilediği zaman ödüyor. Veya ödemeyi reddederek işçiye "git istediğin yerde çalış ve bana aylık ödemek zorunda olduğun parayı getir" diyor. Göçmen işçi de tüm bunlara ülkesine gönderilmek veya işsiz kalmak korkusuyla sesini çıkartamıyor ve zor koşullarda da olsa çalışmaya devam ediyor.

Bu koşullarda çalıştırılan işçilere yeni göçmen düzenlemesine uygun olmadığı için geçtiğimiz günlerde operasyon yapılarak 33 bin işçi gözaltına alındı ve 14 bin 300'ü ülkelerine gönderildi.

Suudi Arabistan yönetimi, resmi rakamlara göre son 7 ayda 1 milyon işçiyi sınır dışı etti ya da göçmen işçiler ülkeyi terk etmek zorunda kaldı. Geçtiğimiz günlerde otobüslerle, sınır dışı edilmek için büyükelçiliğe götürülen işçiler çalıştırılma koşullarına karşı isyan etti. Suudi Arabistan'ın başkenti Riyad'da, kamplara gönderilmeye ve sınır dışı edilmeye karşı çıkan göçmen işçilerle polis arasında çatışma çıktı. Çatışmalarda 1 Suudi, 1 Etiyopyalı 2 kişi yaşamını yitirdi, 70 kişi yaralandı ve 561 kişi de gözaltına alındı.

Statülerini yasallaştırmaları için veri-

len yedi aylık sürenin dolmasından sonra kaçak işçilere baskın düzenlenmeye başlanmıştı. Suudi Arabistan yönetimi resmi televizyona açıklama yapmasına izin vermezken dolaylı yollardan

yapılan açıklamalarda olayın çıkışında, ülkede oturma sorunu yaşayan Etiyopyalı işçilere yönelik sınır dışı operasyonları ve bu operasyonlar sırasında aralarından birinin öldürülmesi yatıyor.

Kefil usulü hak emek sömürsü

Günler süren göçmen işçilerin isyanının esasta sebebi Arabistan'da işçi sınıfının yarısını göçmenlerin oluşturuyor olmasına rağmen Suudiler tarafından aşağılanmaları ve hiçbir iş güvencesi olmadan çalıştırılmalarıdır. Kefil usulü ile çalıştırılan ve patronların verdiklerinden fazlasını talep edemeyen işçiler maaşlarını dahi alamıyorlar. Göçmen işçilerin hayati önem taşıdığı bir ülkede Suudi işadamları ise yaklaşık bir haftadır devam eden gözaltı ve tutuklamalar nedeniyle birçok işyerinin geçici olarak kapatıldığını ve ülkede işçilik ücretlerinde yükselme yaşanacağını panikle ifade ediyorlar. İş kanununun düzeltilmesini talep eden patronlar, kaçak işçilere yönelik aşamalı bir politika izlenmemesi durumunda birçok iş sektörünün durumdan olumsuz etkilenip, iflas edebileceğini savunuyorlar.

"Koyun can derdinde kasap et derdinde" diye tam da buna söylenir herhalde. Arabistan'da yaşanan handikabın bir yanını çeşitli ülkelerinden yaşam

alanlarından ayrılıp Arabistan'a çalışmaya gelen göçmen işçiler ülkenin yerli işçileri tarafından kendilerine ucuz işgici olarak rakip görmeleri oluştururken, patronların bu durumdan faydalanmak istemeleri ise diğer bir yanını oluşturuyor. Her fırsatta yerli halk işçilere saldırıyor çünkü göçmen işçilere verilen maaş diğerlerinden çok daha az ve patronlar göçmen işçileri tercih ediyorlar.

Arabistan'ın çözüm yolu; "Yabancı işçiler ajansı"

Son 3 ay içinde Bangladeş, Hindistan, Filipinler, Nepal, Pakistan ve Yemen'den bir milyon kadar işçinin ülkeyi terk ettiği belirtilirken Suudi Arabistanlı yönetim, Suudiler arasında yüzde 12'ye varan işsizliği azaltmaya çalıştığını söylüyor.

Ülkeye girişi çıkışı ve çalışma koşullarını kendi kuralları dâhilinde olmadığında işçiler "kaçak" konumuna düşüyor ve hiçbir haktan yararlanamadıkları gibi resmi herhangi bir işlem yapamıyorlar. Yaşanan çatışmalar ve ölümlerin ardından kefil usulü çalışma tartışılmaya başlandı.

Suudi Arabistan'da çalışan 9 milyon işçi için hayati önem taşıyan, patronların talebi doğrultusunda hazırlanan yeni yasa tasarısının haberi Çalışma Bakanlığı tarafından yapıldı. Hazırlanan yeni yasa tasarısına göre kısa bir süre içerisinde şirket sahibi büyük patronlar sponsorluk (kefil) sistemi ile işçi getiremeyecek. Çalışma Bakanlığı yeni hazırladığı yasa ile çalışanların haklarını da garanti altına alacak ve sistem tamamı ile bakanlık üzerinden yürüyecek. "Yabancı işçiler ajansı" şeklinde bir isim alması düşünülen bu sistem sayesinde göçmen işçilerin ülkeye getirilmesini tamami kontrol edebilecek.

Faşizm koşullarında yoğun emek sömürsünün yaşandığı ve göçmen işçilik anlayışının değiştirilmediği bir ülkede yeni yasalar nasıl olacak da işçilerin çalışma koşullarını düzelterek ve yaşam standartlarını artıracak doğrusu merak konusu.

Hindistan'da kadın tutsaklara saldırı

H. Merkezi: Demokratik Hakları Koruma Komitesi yaptığı bir açıklama ile Mumbai'de Byculla Bölge Hapishanesi'nde politik tutsakların 8 Kasım günü gardiyanların vahşi saldırısına uğradığı bilgisini verdi.

Komite'nin verdiği bilgiye göre sistemin kadınlara yönelik cinsel saldırılarının bir örneği de bu saldırı sırasında yaşandı. Nisan 2011'den bu yana tutuklu olan **Sushma Hemant Ramteke ve Angela Sontakke** isimli politik tutsakların da aralarında bulunduğu beş tutsak saldırının ardından izolasyon hücrelerine konuldular. Komite, kadın tutsaklara yönelik bu tür saldırıların çürümüşlüklerinin ve baskıcı taktiklerinin ürünü olduğunu vurguladı.

11 Kasım günü tutsakları ziyaret eden Komite üyeleri, saldırının üzerinden üç gün geçmiş olmasına rağmen Sushma Ramteke'nin vücudunda hala

şiş ve morartılar olduğunu söyledi. Saldırının ardından tutsaklara tedavi için herhangi tıbbi bir müdahalede bulunulmadığı öğrenildi. Hindistan ve uluslararası insan ve kadın hakları örgütlerine çağrı yapan Komite, Byculla Hapishanesi'nde kadın tutsaklara yönelik dördüncü kez saldırı olduğunu ifade etti.

8 Kasım'daki saldırı şu şekilde gerçekleşti: Sushma Ramteke yemek dağıtım sırasında kapı açıldığında kadın gardiyanların, biri hamile 3 Bengalli kadını dövüklerini görünce müdahale etmesi üzerine, saldırıya uğradı. Saldırıya uğrayan Ramteke'nin yardımına Afrika'lı kadın tutsaklar koşarak onu gardiyanların elinden aldılar.

Bu saldırı üzerine koşullarda kalan 300 kadın tutsak, akşam yemeğini alma kararı aldı. Çocuklarla birlikte 60 kişi haricindeki tüm tutsaklar bu karara uydu. Tutsakların bu tavrı üzerine kadın

memurlar koğuşa gelerek Sushma'yı tehdit ettiler. Akşam saat 18.00'de ışıklar yandığında Sushma ve diğer kadın tutsaklar hapishane idaresi ile görüşmek istediler.

Bunun üzerine hapishane müdürleri ve 10 erkek 20 kadın gardiyan ellerinde sopalarla koğuşa geldiler. Ramteke konuşmaya çalıştığı müdürden, "yarın gel ofisimde konuşalım" yanıtını alınca tek başına gelmeyeceğini, çünkü daha önce müdürün yanına tek başına giden kadınların tacize uğradığını söyleyerek, koşullarına dönmek üzere merdivenlere yöneldiler.

En arkada bulunan iki kadın tutsak, erkek gardiyanlar tarafından elbiselerinden yakalanarak saldırıya başladılar. Merdivenlerden yuvarlanan tutsaklara kadın ve erkek gardiyanlar saldırırken, onları kurtarmak üzere harekete geçen diğer tutsaklar da saldırıdan nasibini aldılar. Gürültünün koşullara gelmesi üzerine, tüm tutsaklar protestoya başlayınca gardiyanlar kadınları darp ettiler.

Kelebek ömürlü yoldaşıma...

Bazı yoldaşlarımızın ömürleri kelebek misalidir. Kozalarından çıkıp, dünyaya sorgulayan gözlerle bakmaya başlamalarıyla, özgürlüğe kanat çırpmaları bir olur. Aramızdan ayrıldıklarında ise bizlere, kısacık anı parçacıkları bırakırlar sadece. Ama kısa ömürlerinden çok daha engin anlamlar yüklüdür bu anı parçacıkları.

1997 yılında Ese Yaylası çatışmasında şehit düşen **Dilek Konuk** yoldaş da öyleydi. Liseyi bitirdikten sonra katılmıştı gerillaya. Bir yılın ardından sonsuzluğa ulaştığında 19 yaşındaydı. Şehitlik haberiyle öğrenmişim onun gerillaya katıldığını. Okul çıkışlarında üzerinde üniformasıyla evimize gelirdi. Sapsarı örgülü saçlarıyla, kırmızı yanaklarıyla benim gözümde çocuk sayılırdı. Eğitim çalışmalarımız uzayıp da evine geciktiğinde annesine ne söyleyeceğini düşünürdü. Bazen bir süre bize gelmediği olurdu. Döndüğünde, köyleri Dive'ye gittiklerini, köy işlerinde

çalıştıklarını anlatırdı. Sürekli bir koşturmacanın içindeydi. Her bir işini de olabildiğince iyi yapmaya çalıştığını fark ederdim.

Bir veda buluşması olduğunu bilmediğim o gün türküler söylemiştik. "**Bugün dost yarelenmiş**" türküsüne kattığı duygu yoğunluğu bir başkaydı. O günün, o türkü nedeniyle hafızama kazınacağını hissetmişim. Daha sonra yollarımız ayrıldı. Dilek'ten bir daha haber alamadım; ama ben onun da birçoklarımız gibi, üniversite okuma planlarının olacağı peşin hükümüne sahiptim. "Kişi, kendinden bilir işi" derler ya! Profesyonel devrimciliğe o yaşlarda başlayacağını düşünmemişim.

O güzel kelebek ise bunu yapmıştı. Düzenin kendisine uzattığı yalancı bahar dallarına kafa bile yormamıştı. Çok beklemeyip, kavgamızın en sıcak yerine kanat çırpmıştı. Bir yıl sonra da, Ese çatışmasında **Mehmet Demirdağ, Ümit Din-**

ler, Duran Salman, Ümit Çağlayan San yoldaşlarla birlikte sonsuzluğa ulaşmıştı.

Mücadelemizin inişli çıkışlı yollarında uzun zaman yürümeye vakit olmadan aramızdan ayrılmıştı. Bu yüzden Meral'imizden kalan çok fazla anı yok hafızalarımızda. Belki de, bir solgun sureti dışında, bize o sarı saçlarını, kırmızı yanaklarını iyice gösterecek bir fotoğraf bile yok elimizde.

Yine de erken gidenlerin bıraktığı mesajlar daha bir yüklü oluyor. Kararsızlıklarla geçirdiğimiz zamanın ne büyük bir kayıp olduğunu hatırlatıyor bizlere. Kavgada geçirdiğimiz her günün, onların gelecek hayallerini gerçekleştirme adına da yaşanması gerektiğini gösteriyor. Zaten bu yüzden değil mi ki, biz devrimciler hayatlarımızı da, hayallerimizi de kendi beklentilerimizle sınırlandırmayız.

Sen de bizimle yaşamaya, savaşmaya devam ediyorsun. Rahat uyu sevgili kelebek.

(Bir yoldaşın)

Biz devrimciler hayatlarımızı da, hayallerimizi de kendi beklentilerimizle sınırlandırmayız.

PŞTA, şehitlerin mezarlarına ziyaret gerçekleştirdi

10 Kasım Pazar günü, 9 Kasım 2004'te **Muharrem Yiğitsoy** ve **Cafer Kara** ile birlikte Dersim Çiçekli'de şehit düşen Proletarya Partisi'nin gençlik ateşi **Aşkın Günel**'in mezarı ziyaret edildi.

Partizan Şehit ve Tutsak Aileleri (PŞTA) ile Günel ailesinin birlikte düzenlediği anmada ilk olarak Kayabaş'ında bulunan mezarın başında tüm devrim ve demokrasi şehitleri şahsında saygı duruşunda bulunuldu.

Ziyaret, PŞTA adına Aşkın yoldaş hakkında kısa bir açıklama yapılması ile devam etti. Etkinlik sırasında konuşan Aşkın yoldaşın nenesi, torunu ile ilgili anılarını paylaşırken, beraber mücadele yürüten kimi yoldaşları da anmaya katılanları gülümseten "Aşkın pratikleri"nden örnekler verdi.

Daha sonra Aşkın'ın sevdiği türkü ve marşlar katılımcılarla birlikte söylendi. Ziyaret, "**Devrim şehitleri**

ölümsüzdür", "Aşkın Günel ölümsüzdür", "**Gerillalar ölmez, yaşasın halk savaşı**" sloganlarıyla sonlandırıldı.

Kitle buradan topluca Altınşehir Mezarlığı'na gitti ve burada **Sinan Günel** ile **Murat Deniz**'in mezarlarını da ziyaret etti. Mezarlarda şehitlerin resimlerinin söküldüğünü gören Partizanlar, tamirat yapma kararı aldı. Ardından burada da kısa bir anma yapıldı ve "**Murat Deniz ölümsüzdür**", "**Sinan Günel ölümsüzdür**" sloganları atıldı.

KAVGADA ÖLÜMSÜZLEŞENLER

Üçüncü Konferans Delegeleri: 1986 yılının Kasım ayı sonlarında 3. Konferans'ını yapacak olan Proletarya Partisinin militanları hazırlıklarını başlatmak üzere Dersim'e gider. Partizanların bölgede dolaştığının haberini alan düşman bölgeye askeri yığınak yapar. Kuşatmayı fark eden delegeler, bölgeyi terk etme çabasına girer. Askerlerin Partizanları fark etmesiyle çatışma başlar.

Mevzideki Partizanların çemberi yaracak yeterli silah ve cephanesi yoktur. Buna rağmen uzun süren çatışmanın ardından 22 Kasım 1986'da Konferans Delegeleri; **Hüseyin Tosun, Rıza Sökmen, Zeki Uygun, İbrahim Polat, Ünal Küçükbayrak, A. Rıza Boyoğlu, M. Kemal Yılmaz** ve savaşçılar **Kamile Öztürk** ve **İsmail Doğan** şehit düşerler.

İsa Demirbaş: 1955 yılında Sam-

sunda doğan Demirbaş, 12 Mart koşullarında örgütlendi. Dernek örgütlenmelerin de büyük rol oynayan Demirbaş, 23 Kasım 1979 tarihinde M. Zeki Şerit'in ölüm yıldönümünde yapılacak eylem için Samsun'a gelir. Eylem alanında polisin tuzağına düşer. Alana gelir gelmez polisin açtığı ateş sonucu yaralanır. Ancak o da hemen silahına sarılır ve iki polisi yaralar. Yarasından dolayı uzaklaşma imkânı yoktur. Yaralı halde gözaltına alınır. Gözaltında yoğun işkenceler sonucu katledilir.

Mehmet Zeki Şerit: Kayseri Uzunyayla'da dünyaya gelen Şerit, öğrencilik yıllarında devrimci düşüncelerle tanışır. 12 Mart faşist darbesi ile artan baskılar sonucu kaldığı ev basılır. Burada son mermisine kadar direnir. Düşman kendisini ancak 5,5 saat sonra yakalayabildi.

Müebbet hapis cezasına mahkûm edilir, ancak 1977 yılının Mart ayında Ankara Ulucanlar Hapishanesi

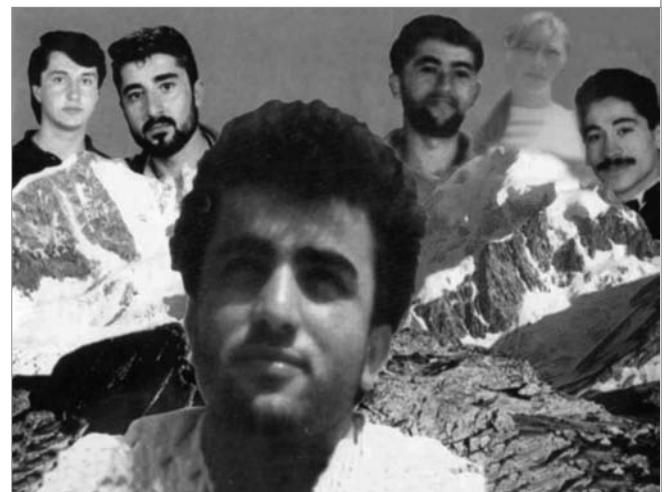
duvarları "**O duvar duvarımız, vız gelir bize vız**" yazarak firar eder. İstanbul Altıyol'da kaldığı ev 23 Ekim'i 24'e bağlayan gece başlarında Uğur Gür ve Mete Altan'ın da bulunduğu düşman güçlerince sarıldı. "Teslim ol" çağrısına silahla karşılık veren Şerit burada yaralı olarak yakalandı. İstediklerini elde edemeyen devlet onu 24 Kasım 1977'de işkencede katletti.

Mustafa Sarıtaş, Şenol Özyurt: M.

Zeki Şerit'in ölüm yıldönümü nedeniyle yapılacak olan anma eylemleri çerçevesinde Ankara'nın Yeni Mahalle semtinde hazırladıkları bombalı pankartın dalgınlık sonucu patlaması üzerine Mustafa Sarıtaş ve Şenol Özyurt yaralanır. Olay yerine gelen iki bekcinin açtığı ateş sonucu 24 Kasım 1979

tarihinde **Mustafa Sarıtaş** ve **Şenol Özyurt** şehit düşer.

Ese Yaylası Şehitleri: Tokat'ın Ese yaylası'nda faşist TC devletinin kolluk güçleriyle Proletarya Partisi gerillaları arasında çıkan çatışmada Proletarya Partisi'nin 4. Genel Sekreteri **Mehmet Demirdağ, Ümit Dinler, Duran Salman, Dilek Konuk** ve **Ümit Çağlayan San** şehit düşer.

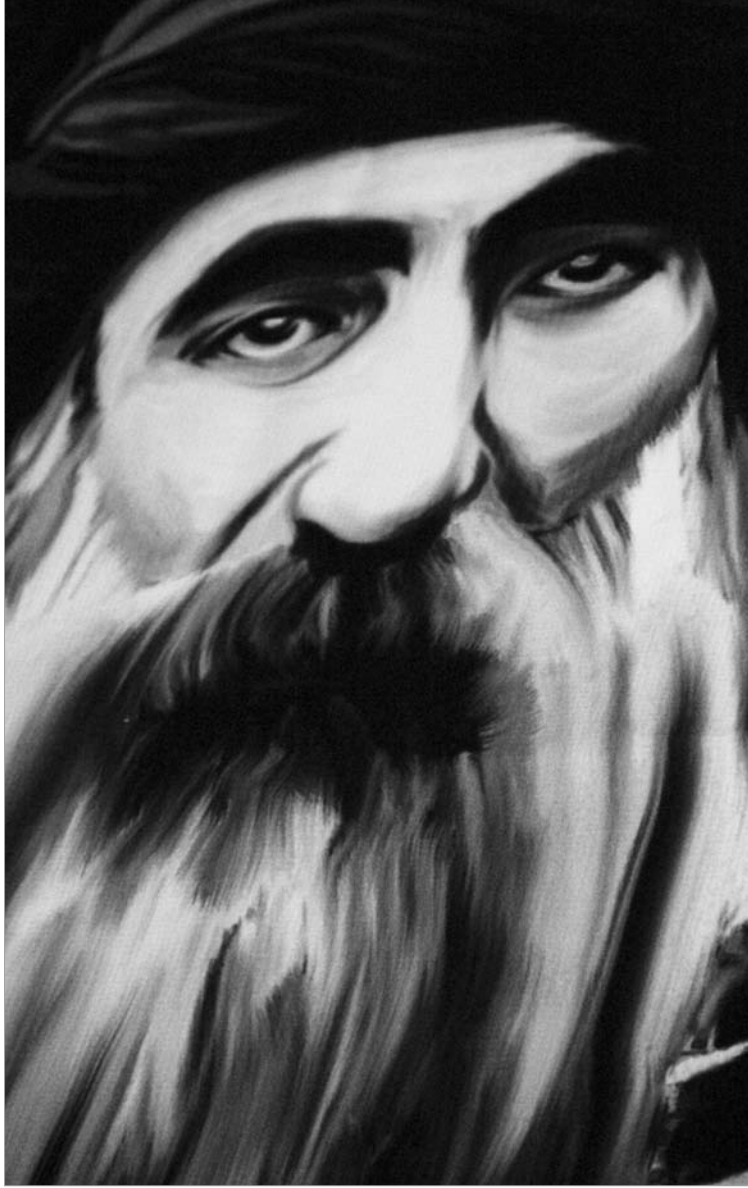
76 yıldır "Ayıptır, zulümdür, Cinayettir"

Osmanlı tarihi boyunca özerk yapısını koruyan Dersim, Cumhuriyet ile birlikte "çıban" olarak görülmüş, katliam ve kıyımlara maruz kalmıştır. Aynı zamanda Dersim toprakları, tarihi boyunca direnişlerle doludur.

"Dersim, Cumhuriyet hükümeti için bir çibanbaşısıdır. Bu çiban üzerinde kesin bir ameliye yapmak ve elim ihtimalleri önlemek, memleket selameti için mutlaka lazımdır" denilerek başlanan "birinci Dersim harekâtı" ya da daha isabetli ifade etmek gerekirse katliamı sonrası, istenilen "başarıyı" elde edemeyen devlet, "isyancılarla" barış görüşmesi yapmak ister. "Barış"

görüşmesine olumlu yanıt veren Seyit Rıza, 5 Eylül 1937'de Erzincan Hükümet Konağına gider, fakat burada tutuklanır. Seyit Rıza'nın tutuklanırken, "Hukmato Zurekero Beşere!" (Şerefsiz ve Yalancı hükümet) dediği söylenir. Seyit Rıza'nın tutuklanışı basında "haydutların, eşkıyaların lideri yakalandı" şeklinde yer bulurken, Cumhurbaşkanı M. Kemal, Başbakan İnönü, İçişleri Bakanı Şükrü Kaya ve 3. Ordu Müfettişi Kazım Orbay, katliamı yürüten General Alpdoğan'a kutlama mesajları gönderirler.

Seyit Rıza ve beraberindeki yaklaşık 60 kişi, Elazığ'da mahkeme karşısına çıkarılırlar. İlk mahkeme 18 Ekim 1937 tarihinde gerçekleşir. Ardından gerçekleşen mahkemelerde ise ne iddianame okunmuş, ne de avukat verilmiştir. 75 yaşında olan Seyit Rıza'nın idam edilebilmesi için yaşı oğlundan küçük bir şahit ile 57'ye düşürülmüş, 17 yaşındaki oğlunun yaşı ise 21'e çıkartılmıştır.

Yakın tarihte Pertek'te bulunan Singeç Köprüsü'nün açılışına Mustafa Kemal'in geleceği ve binlerce Dersimlinin burada Seyit Rıza'ya af isteyeceği bilgisi üzerine dönemin, "yetkilileri" alelacele "olan oldu" demek için tatil günü mahkeme gerçekleştiriler. Mahkeme gece yarısı (14 Kasım Pazar) gerçekleştiği için, duruşmanın yapıldığı yer araba farlarıyla aydınlatılmaktadır. Formaliteyi bile yerine getirmekten uzak bir şekilde gerçekleşen mahkemede, 7 kişiye idam verilirken kalanların çoğuna ise ömür boyu hapis cezası veriliyor. Tutsaklar, Türkçe

insan doluymuş gibi sessizliğe ve boşluğa bağırdı: 'Evladı Kerbelayih. Bihtayih. Ayıptır. Zulümdür. Cinayettir' dedi.' (İhsan Sabri Çağlayangil, Anılar, Güneş Yayınları, 1990, s. 45-55.) Çağlayangil idam anına ilişkin ise, Seyit Rıza'nın cellât olarak tutulan kişiyi iterek kendisinin sehpaye yürüdüğünü ve ipi boynuna geçirip, sandalyeye kendisinin ayak vurduğunu anlatıyor. Bugün halen Dersim denildiğinde akla ilk olarak, Seyit Rıza gelir ve ayrı anılmaz. Seyit Rıza zulme karşı koyuşun bir simgesi haline gelmiştir.

İnancı, kimliği yok sayılan Dersim halkı, devlet eliyle yayılan uyuşturucu, fuhuş, kumar ile kültüründen, değerlerinden soyutlanmak istenmektedir.

bilmedikleri için idam kararını anlamayarak, "İdam çino?" diyorlardı.

İdam kararlarını derhal uygulamak için 14 Kasım'ı 15 Kasım'a bağlayan Pazartesi gecesi Elazığ Buğday Meydanı'nda idamlar gerçekleştirilir. Seyit Rıza'nın idam edilmesi için Buğday Meydanı'na götürüldüğü sırada, Malatya Emniyet Müdürü olan İhsan Sabri Çağlayangil yanında bulunur. Çağlayangil anılarını anlattığı kitabında, meydana geldiklerinde ve Seyit Rıza'nın sehpaye görünce durumu anladığını ve "beni asacaksınız, Ankara'dan beni asmak için mi geldin?" diye sorup, güldüğünü anlatıyor. "Seyit Rıza'yı meydana çıkardık. Etrafta hiç kimse yoktu. Ama Seyit Rıza meydan

Süngülerden geçirilen, bombalanan, katledilen, sürgün edilen Dersim halkının direnişi içerisinde simgeleşmiştir. Bundandır ki katledilişinin üzerinde 76 yıl geçmesine rağmen halen mezar yeri açıklanmamış ve sır gibi saklanmaktadır. Tarihi direnişlerle dolu Dersim halkından korkunun güncel bir ifadesinden başka bir şey değildir bu sır.

O dönem zulmün merkezi olarak ün salan bugün de halka baskının, zulmün ifadesi olan karakollara onlarca eklenmekte, coğrafyası barajlarla kuşatılarak insansızlaştırılmak istenmektedir Dersim. Okullar açarak, çocukları ailelerinden alarak asimile etmek istedikleri Dersim'e bugün de açtıkları okullarla, dershanelerle aynı asimilasyon politikaları uygulanmaktadır.

İnancı, kimliği yok sayılan Dersim halkı, devlet eliyle yayılan uyuşturucu, fuhuş, kumar ile kültüründen, değerlerinden soyutlanmak istenmektedir. TC devletinin Dersim'e yönelik katliam, kıyım, asimilasyon politikalarını çok geçmişte aramamak gerek. Bugün sayısız örnekleriyle, geçmişten devraldıkları politikalarını katmerli şekilde sürdürmektedirler. Bir yandan sözde "Demokratikleşme Paketi" ile Dersim'in ismi iade edilirken öte yandan, Dersim'i Dersim yapan bütün değerlere saldırmaktan geri durmuyorlar.

Ama öte yandan Dersim halkı da zulme karşı direnişin simgesi olmayı sürdürüyor. Dersim toprakları dün olduğu gibi bugün de zulme karşı direnerek, "çıban" olmaya, faşizme korku salmaya devam ediyor.

Liseliler

Ahmet Kaya'yı andı!

Ankara: Tuzluca'yı'da 16 Kasım günü Ahmet Kaya'nın ölüm yıldönümü vesilesiyle Liseli YDG tarafından bir etkinlik gerçekleştirildi. Meydanda yapılan etkinliğe, havanın soğuk olmasına rağmen gerçekleşen katılım dikkat çekti.

"Halk sanatçıları onurumuzdur!"

Etkinlik alanına Ahmet Kaya'nın şarkı sözlerinden oluşan ve eşit, parasız, bilimsel ve anadilde eğitim taleplerini dillendiren ozaltiler asılırken, sık sık "Halk sanatçıları onurumuzdur!" slo-

ganı atıldı.

Etkinlik Ahmet Kaya ve halk sanatçılarından öneminden bahseden, Kaya'nın sürgüne gitmesine sebep olan faşist zihniyetin teşhirinin yapıldığı bir konuşmayla başladı.

veririz" mantığıyla yaklaştığını belirten Kaya şunları söyledi; "Müziği, yorumu ve söylemiyle farklı görüşlerden çok sayıda insanı bir araya getiren bir sanatçıya ölümünden 13 yıl sonra ödül veren bir anlayışın,

Konuşmanın ardından İzmir'de Gezi Tutsağı olan İbrahim Kaya'nın Ahmet Kaya'ya verilen ödülle ilgili yazdığı mektup okundu. Devletin Ahmet Kaya'ya ödül vererek "özeleştirisi neyse

'farklı' görüşte olan insanları, hapse atması düşündürücü!"

Kaya'nın mektubunun ardından etkinliğe katılanlar "Gezi tutsakları onurumuzdur!" sloganını attı.

Etkinlik Ümit Kıvanç'ın hazırladığı Uçurtmam Tellere Takıldı belgeselinin gösterimiyle devam etti.

Belgesel gösteriminin ardından ise Grup Sabah Rüzgarı ezgileriyle etkinliğe destek verdi. Grup adına yapılan konuşmada Ahmet Kaya şahsında halkın değerleri anıldı.

Sabah Rüzgarı'nın ezgilerinin ardından etkinlik sonlandırıldı. YDG divan toplantısı için Ankara'ya gelen YDG'liler de etkinliğe katıldılar.

Liselilerin ve mahalle gençliğinin yanı sıra Tuzluca'yı halkı da etkinliğe ilgi gösterdi.

19 Kasım'da Nepal'de devrim yeniden doğuyor!

Geçtiğimiz yıl, Nepal Maoist hareketinin (eski liderlerinin de içinde yer aldığı) önemli bir bölümü hükümete meydan okuyarak yeni bir parti kurdu. Yeni kurulan Nepal Komünist Partisi-Maoist ezilen halkın temel ihtiyaçlarını ve taleplerini ileri taşıma sözü verdi. O zamandan beri hükümet bu hareketi yıkmaya hazırlanıyor ve büyük bir güç savaşı ortaya çıkıyor.

Dünyamızda, umutsuzluğu aşan ender bir meydan okuma

Gezegenin en yoksulları arasında devrimci hayallerin yayılması çok değerli ve coşkulu bir gelişmedir. Nepalli yoksullarında bu türden hayalleri mevcut. Dünyanın en yoksul ülkelerinden Nepal'deki büyük devrimci hareket hakkında ana akım medyada haber bulmak oldukça zordur. Çünkü bu hareket, önemsiz, marjinal ve hatta "terörist" olarak görülmekte. Oysa Nepal halkı son yirmi yıldır radikal değişimler için fedakarca mücadele etmekte.

Nepalliler, askeri baskı ile yüz yüze. İhanete uğradılar, ülkelerinin dışından (Hindistan ve ABD) tehdit edilmekteler. Savaşçılar öldürüldü, hapisanelere konuldu ve tecavüze uğradı. Liderleri baskı ile yalnızlaştırılmaya çalışıldı. 2006'da, gerilla savaşı yılları sırasında geniş halk desteği kazanmasının ardından Nepalli devrimciler yeni bir toplum için barış görüşmeleri yapmaya başladılar. Nefret edilen ve yozlaşmış Nepal kralı uzaklaştırıldı. Kurucu meclis iktidarın nasıl yapılandırılacağına karar vermek üzere toplandı. Ve halk değişim için beklemeye başladı. Şimdi, 7 yıl sonra, devrimci bir isyanın kahraman dalgası tekrar yükseliyor.

Bunun özel bir tarihi var: 19 Kasım.

Mücadele, ihanet, yeni mücadele

Nepal, denize kıyısı olmayan Himalayaların güney yamaçları boyunca 27 milyon insanın yaşadığı değişik bir ülke.

Halkın büyük çoğunluğu çiftçi olarak çok yoksul bir yaşam sürüyor, kasabaların çoğunda elektrik, okul veya modern sağlık kurumları bulunmamakta. Gençlerin çoğu Hindistan içinde uzak şehirlere ya da Basra Körfezi'ne yaşamak ve ailesine para göndermek için gidiyor, ki bunun çoğunlukla anlamı büyük sanayi bölgelerindeki sömürü veya seks ticareti oluyor.

1990'larda, Maoist devrimciler tarafından yeni bir hareket ortaya çıktı ve gelişti. Hareket, ülkede hızlı bir değişim talep ediyor, yoksulları kurtarmayı hedefliyordu.

Köylerde en yoksul insanları silahlandırdılar ve şehirlerdeki en parlak zeki gençliği etkilediler. Monarşiye son vermeyi ve iktidarın halka devredilmesini talep ettiler. (...)

Kısacası, devrimci hareket halkın iktidarını ve kurtuluşu istedi. Bu hedefi milyonlarca insan destekledi: 1996'dan 2005'e kadarki Halk Savaşı'nın ilk yılları, ardından 2006 yılında

şehirlerdeki ayaklanmalar, ardından Maoistlerin Nepal'in en büyük partisi olarak çıktığı seçimler, ve ardından 2010'da Maoistlerin iktidara en yakın oldukları 1 Mayıs seferberliği ve genel grevi...

Kurtuluş olmaksızın değişim!

Bunca yıllık mücadele ve fedakarlıklardan sonra, Nepal halkı kurtuluş olmaksızın değişmiş durumda.

Ayaklanmanın heyecanı ve zafer şarkıları arasında, umut dolu halk için 4 sancılı hayal kırıklığı yaşandı:

Birincisi; köylülerin toprağa dair temel talepleri reddedildi. Bu nedenle yoksullar, zenginler tarafından sömürdükleri yaşamlara geri döndüler.

İkincisi, kendi kendine yeten ve bağımsız Nepal yerine, ülkede Hindistan'ın egemenliği devam etti.

Üçüncüsü; politik yapıdaki değişimler halkın iktidarını üretmedi. Nefret edilen monarşi yıkıldı ve yeni toplumun yeni iktidar yapısını oluşturmak için anayasa yazma süreci başlatıldı. Fakat yedi yıllık çıkmaz ve boş vaatlerden sonra, halk gerçek iktidardan uzak tu-

tuldu. Harekete ihanet edenler tarafından, Halkın Kurtuluş Ordusu sistematik bir şekilde ortadan kaldırıldı.

Yoksul ve ezilen halkın; iktidarı ele aldıkları, zenginlerin ve gericilerin eski güçlerini yitirdikleri halk demokrasisine ihtiyacı vardı. Bunun yerine, Nepal halkı batı tipi seçim demokrasisinin klasik ve yozlaşmış haline sahip oldu. Bu demokraside

akım medyada yer almadı. Ve birçok insan bu durumdan habersiz.

Geçtiğimiz yıl, Nepal Maoist hareketinin (eski liderlerinin de içinde yer aldığı) önemli bir bölümü hükümete meydan okuyarak yeni bir parti kurdu. Yeni kurulan Nepal Komünist Partisi-Maoist ezilen halkın temel ihtiyaçlarını ve taleplerini ileri taşıma sözü verdi. O zamandan beri hükümet bu hareketi yıkmaya hazırlanıyor ve büyük bir iktidar savaşı ortaya çıkıyor.

19 Kasım, gücün test edileceği gün olacak

Hükümet güçleri çürümüş sistemlerini meşrulaştırmak üzere hileli bir seçim sahnelemek istiyor. Muhafız güçlerin (NKP-M'nin önderliğinde 30 partinin içinde yer aldığı) geniş bir koalisyonu, bu meşrulaştırma oyununu reddederek boykot ve kitle direnişi çağırıyor.

19 Kasım ayaklanmasının talepleri devrimci bir anayasa ve halkın devrimci umutlarının gerçekleştirilmesi olacak. Devrimci güçler arasında, Nepalli yoksulların hayal ettiği kurtuluşu elde etmek için, bu kez şehir merkezlerinde odaklanan silahlı mücadele yolunun tutulması üzerine açık bir tartışma mevcut.

Her gün, kamyonlar dolusu Nepalli genç (çoğu genç yaşlarına bile gelmemiş) Hindistan sınırından geçerek, hizmetçi, kötü çalışma koşullarında işçi ya da seks kölesi olarak satılıyor. Aileleri, güçten düşmüş çiftçilerden oluşuyor. Ülkeleri dünya kapitalizmi ve Hindistan müdahalesiyle yönetiliyor. Toplumda derin bir ataerkil düzen yaşanıyor; öyle ki hala genç kadınların aşık oldukları bir erkekle evlenmek istemeleri şok edici ve radikal bir karar olarak karşılanıyor.

Bu gençlerin ve daha milyonlarca insanın umutları 19 Kasım tarihine kilitlenmiş durumda. Dünya çapında milyonlarca insan (özellikle de Hindistan sınırındaki köylerde) Nepal'deki bu büyük hareket ezilecek mi, yoksa yaşayacak mı diye Nepal'e bakacak. Bizler Kasama ağı olarak 19 Kasım'da Nepal'deki ayaklanmaya destek olmaya çağırıyoruz.

(Mike Ely/Kasama Project)

Ankara'da devletin Gezi korkusu sürüyor!

Gezi İsyanı Ankara'da yankılanmış on binler yılların yasaklı alanı Kızılay'ı kuşatmış, saatler süren çatışmaların ardından meydana girmişti. Çatışmalar sırasında çok sayıda ciddi yaralanma ve gözaltı olurken, **Ethem Sarısülük** polis kurşunuyla Ankara'nın ortasında katledilmişti. Kızılay Meydanı'na giren kitleler bununla yetinmemiş, polisi Bakanlıklar bölgesine kadar püskürtmüş ve saatlerce bu bölgede direnişi sürdürmüştü.

Eylemler meydana günlerce devam etmiş, devlet "başkentinde" ciddi sıkıntılar yaşamış ve Ethem'in hesabını sormanın kararlılığında olan kitlelere karşı ne yapacağını bilemez hale gelmişti. Devletin; "başkentinde" ortalığı birbirine katan", tepkisini "taş atarak" gösteren direnenleri öyle kolay kolay bırakmayacağı da tahmin edilemez değildi.

Direnişin durgunluğunu fırsat bilen devlet, iki operasyonla onlarca devrimci, ilericiyi gözaltına almış ve tutuklamıştı. Tutukladığı direnişçilere "ayağınızı denk alın" mesajı veren devlet, dışarıdakilere de "akıllı olun" mesajı verdi. Bugün Ankara'da bütün Gezi tutsakları serbest bırakılmış durumda. Ancak devletin direnişe katılanlara yönelik çalışmaları da sürüyor.

Bin kişi hakkında soruşturma talebi!

Bir süredir Ankara Emniyet Müdürlüğü tarafından oluşturulan **özel bir ekip** tarafından görüntü vb. incelemeler yapılarak direnişçiler tespit ediliyor ve "şüpheli" oldukları belirtilerek Ankara Cumhuriyet Başsavcılığı'ndan soruşturma talep ediliyor. Şu anda tespit edilen ve hakkında soruşturma talep edilen direnişçilerin sayısı **bin** buldu. Ayrıca soruşturma taleplerinin kapsamının çatışmaların yayıldığı

Dikmen ve cami-cemevi projesiyle gündeme gelen **Tuzluca** bölgelelerindeki direnişlerin de olduğu belirtiliyor.

Özellikle "Eylül" korkusunun gerçeğe dönüştüğü ve hala direniş dinamiklerini barındıran, devletin de "dediğim dedik" tavırlarından nasiplenerek Ankara halkının devlet tarafından ilerleyen günlerde de saldırıların muhatabı olacağı açık.

Korkunun ifadesi: Ali İsmail davası Kayseri'de

Devletin Gezi İsyanı'ndan duyduğu korku ve bunun intikamını alma duygusu her gün yeni bir olayla, durumla kendini göstermeye devam ediyor. Bu korkunun en son örneği; Eskişehir'de polis-sivil faşist işbirliği içerisinde vahşice katledilen Gezi direnişçisi Ali İsmail Korkmaz davasının Kayseri'ye alınması...

Henüz 20 yaşındaydı Ali İsmail... Onu katledenler, elini-kolunu sallaya sallaya gezme planları yapıyorlardı. Ne de olsa şimdye kadar sokağa çıkanlara (sadece o an sokakta olması da yeterli), hakkını arayanlara yönelik polisin de sivil faşistlerin de saldırıları cezalandırılmamış, aksine devlet tarafından desteklenen bu saldırıları gerçekleştirenler ödüllendirilmişti.

(Keza son olarak Ankara'da Gezi direnişçisi Ethem Sarısülük'ü katleden polisin Urfâ'da "koruma müdürü" olması bu duruma bir örnek...) Ama bu kez başta katledildiği Eskişehir ve memleketi (aynı zamanda 2 Gezi İsyanı şehidi daha veren) Antakya olmak ülkenin hemen her yerinde yüz binler sokağa döküldü Ali İsmail için. Radikal yazarı İsmail Saymaz'ın Ali İsmail'in dövüldüğü görüntülerin ve dava sürecinin açığa çıkması için yaptığı örnek gazeteciliği de eklemek gerek buraya. Keza bu emeğine karşılık Eskişehir Valisi Azim Tuna tehdit etmişti Saymaz'ı...

"Hâkim ve savcılar etkilene çalışıyorlar"

Biri polis, 5 tutuklu ve 3'ü tutuksuz polis olmak üzere toplam sekiz kişinin "yargılanacağı" davanın ilki 20 Kasım'da Eskişehir'de görülecekti. Ancak bu dava "muhteşem" "yargı, vali, bakan üçlüsü"

işbirliğinde Kayseri'ye kaçırıldı. Gerçekce olarak da kimsenin inanmadığı/inanmayacağı "güvenlik" ileri sürüldü.

Eskişehir Valisi **Azim Tuna**, katillerin "yargılanacağı" duruşma ile ilgili "kamu güvenliğinin sağlanmasında sıkıntı yaratıp yaratmayacağı" sorusunu "soruşturma sürecini ve Eskişehir adliyesinde görevli hakim-savcılar etki alanına almaya yönelik" olduğunu söyleyerek taşınmasını istedi ve Eskişehir'de devam eden adalet eylemlerinin "anti-propaganda" amaçlı yapıldığını ekleyerek davanın taşınması kararına imza attı.

Adalet Bakanı **Sadullah Ergin**'in imzasının bulunduğu görüş yazısında, şöyle diyordu Ergin "Sonraki süreçte Eskişehir il merkezinde düzenli ve örgütlü şekilde açık alan eylemleri yapılması, hakim ve savcılar etkilemeye yönelik adalet nöbeti eylemlerinin olması, marjinal grupların etkin ve örgütlü eylemleri arıtma çabaları, avukatların Ali

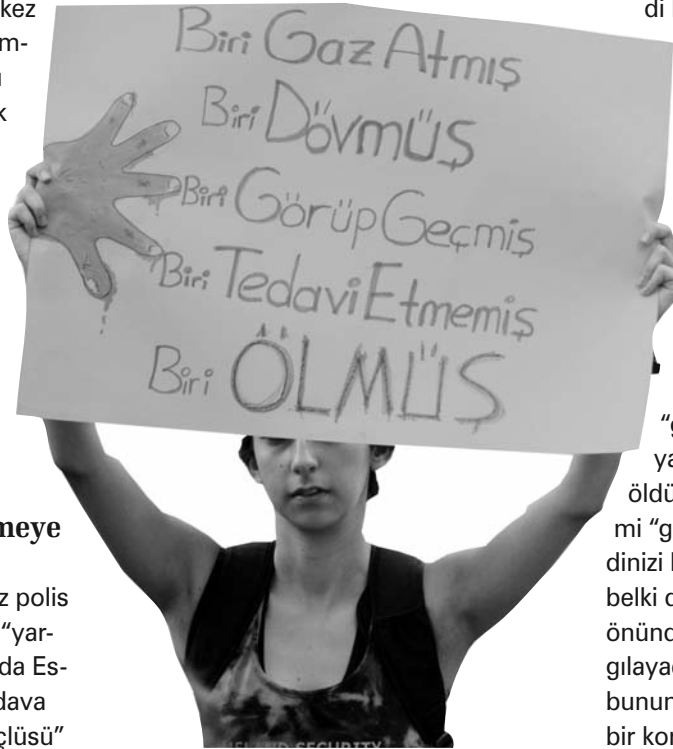
İsmail Korkmaz davasına katılarak provokatif davranışlarla normal işleyişini sabote edebileceği ve diğer illerden de yoğun katılım olabileceğinden bahisle davanın Eskişehir Adliyesi'nde devam edilmesi durumunda kamu güvenliğinin sağlanmasında ciddi zorluklar yaşanabileceği bildirilmiştir."

Mahkemeye girmeden halkın yargılamasından korkmak

Bu yöntem daha önce de defalarca kullanıldı. Daha önce Muğla'da polis tarafından öldürülen **Şerzan Kurt** ve Mardin'de katledilen 12 yaşındaki Uğur Kaymaz ve babasının davaları aynı gerekçeyle, yani "güvenlik kaygısı" ile ne tesadüftür ki Eskişehir'e taşınmıştı. Şimdi ise Eskişehir'deki Ali İsmail davası aynı gerekçeyle Kayseri'ye taşınıyor. Görünen o ki, devletin bir türlü temin edemediği "güvenlik", ülkenin hiçbir yerinde yok! Aynı durum, davanın şimdi kaçırıldığı Kayseri için de geçerli.

Keza davanın buraya kaçırıldığı günlerde Kayseri'de biraraya gelen yüzlerce kişi, Ali İsmail'in katillerinin peşini bırakmayacağını söyleyerek, eylem yapmıştı.

Onların "güvenlik" gerekçesine kim inanır ki! Sokak ortasında bir genci döverek katlederken bu ülkenin "güvenlik güçleri", bunu protesto etmek mi "güvenlik"i engellemek!? Ya da 12 yaşındaki bir çocuğu 13 kurşunla öldürmek değil de buna isyan etmek mi "güvenlik"i tehlikeye atmak!? Kendinizi kandırmayın "baylar", yüzlerce belki de binlerce kişinin sizi mahkeme önünde, daha siz salona girmeden yargılayacağı için duyduğunuz korkudur bunun adı. Ama pek de yabana atılabilir bir korku sayılmaz bu!

"Polis defol, Dicle bizimdir!"

Amed: DÜO-DER ve YDG olarak üniversitelerdeki polis baskısına dur demek ve keyfi bir şekilde gözaltına alınan YDG'li arkadaşımız için 13 Kasım günü Diş Hekimliği Fakültesi önünde bir basın açıklaması ve yürüyüş gerçekleştirdik. Yürüyüş sırasında "**Bu, daha başlangıç, mücadeleye devam**", "Dicle uyuma, onuruna sahip çık", "**Kürdistan faşizme mezar olacak**", "Katil polis, üniversiteden defol", "**Têkoşin, berxwedan riya me riya şehîdan**" sloganları atıldı.

Saygı duruşunun ardından gözaltına alınan ve serbest bırakılan YDG'li **Güven Kılınç** "Arkadaşlar, bizler üniversite öğrencileriyiz, kendi görevleri olan kendi hakkını savunan bir gençliğiz. Bizim haklarımız var, basın açıklaması ve yürüyüş bizim en doğal hakkımız, beğenmediğimiz şeyleri eleştirmemizin tek yöntemi bu. Üniversitede bizim söz hakkımız var, bunlar olmazsa direneceğiz, gerekirse başkaldıracağız" dedi. Açıklamanın ardından **Ali İsmail Korkmaz** ve **Medeni Yıldırım** için saygı duruşu yapıldı.

Berkin'e adalet isteyenlere polis saldırısı

İstanbul: 16 Kasım günü Taksim Dayanışması'nın çağrısı ile "**Berkin Elvan için adalet istiyoruz**" şiarıyla Çağlayan Adliyesi önünde basın açıklaması yapmak isteyen kitleye polis saldırdı.

Saldırıya inat kitle, Adliye önünde bir araya gelerek bir açıklama gerçekleştirdi. Açıklama öncesinde Berkin Elvan'ın babası ve avukatları birer konuşma yaptı. Konuşmaların ardından polis, TOMA'lardan sığıttığı taziyelik su ve biber gazı ile kitleye saldırdı.

kişiyi darp ederek gözaltına aldı. Ayrıca gözaltılarını yanı sıra saldırı sırasında bir kişinin de bacağı kırıldı ve hastaneye kaldırıldı.

Polis kitleyi E-5 Karayoluna sürdü. Kitle burada yolu trafiğe kapatarak sloganlar attı ve polisin attığı biber gazına taşlarla karşılık verdi.

Saldırının ardından kitle, tekrar Adliye önünde bir araya gelmek istedi fakat polis burada da kitleye saldırdı. Ayrıca sürekli muhabirlere kimlik kontrolü yaparak yer yer basının görüntü almasına engel oldu.

Kitle metrobüs yolunu da bir süre trafiğe kapattı. Polis 14

Ardından polisle çatışmalar Okmeydanı'na yayılarak akşam saatlerine kadar sürdü.

Sincan'da devrimciler hala tek kişilik hücrede!

Ankara: Sincan Hapishanesi'nde hücre önlerine takılıp 24 saat içeriği izleyebilecek kameraların bütün yetkili kurumlara yapılan başvurulara rağmen takılmasının ardından, devrimci tutsaklar kameraları kırmış ve 6 Kasım günü jandarma ile gardiyanlar tarafından işken-ceyle tekli hücrelere alınmışlardı.

Saldırı sırasında özellikle hasta tutsaklar ciddi şekilde rahatsızlanırken; kanser hastası **Erol Zavar** bayılmış, **Serdar Polat** zaten kötü olan duruma rağmen tekli hücreye konulmuştur. Saldırılarda CMP (Cezaevleri Merkezi Komisyonu) sözcüsü **Halil Şahin** özellikle hedef seçilerek, daha fazla şiddetin muhatabı olmuş ve devrimci tutsakların kalmadığı, ulusalcı-faşistlerin bulunduğu

A Blok'a götür-

rülmüştür. **"Ben size cezaevinde olduğunuzu hissettireceğim"** 6 Kasım'da başlayan saldırı sonucu tekli hücrelere konulan ve ilk günler yiyecek, giyecek, havalandırma gibi en temel hakları dahi engellenen (hatta havalandırmada bile gardiyanlar tarafından şiddet uygulandı) tutsaklar, hala tekli hücrelerde tutulmaya devam ediyor. Tutsaklar, yapılan görüşmelerde tecrit saldırısını daha da derinleştirecek kamera uygulamasını kesinlikle kabul etmeyeceklerini vurguluyorlar. Aslında ciddi saldırıların geleceği, Sincan 1 No'lu F Tipi Hapishanesi Müdürü **Celalettin Konca**'nın daha önce tutsaklara **"Ben size cezaevinde olduğunuzu hissettireceğim"** demesinden bekleniyordu. Yapıldıkları dönemde beş yıldızlı otel diye gündemleştirilen F Tipi zindanları adeta tutsak mezarlığına dönüştü.

Sağlıklı bir şekilde hapishaneye giren tutsaklar, ciddi sağlık problemleriyle ölüme terk ediliyor, katlediliyor. Hayatın her dakikasında tecridin derinleştirildiği düşünülürken, devrimci tutsaklara hapishanede olduklarını hissettirilmeye çalışması **faşizmin** varlığıyla çelişmiyor.

Hücrelere her gün baskın düzenleniyor

Halil Şahin gazetemize yazdığı mek-

tufta takılan yeni kameraların çoğunun kırıldığını, peşpeşe soruşturmalar açıldığını, en son kendisinin yazdığının iddia edildiği bir notun idarenin eline geçmesi sonucu bir de talimat vermekten soruşturma açıldığını söyledi. Ayrıca hücrede geçirdikleri ikinci gün, keyfi bir şekilde üçlü hücrelerdeki tüm devrimci tutsaklara hücre cezası uygulandığını ve sadece 1 saat havalandırmaya çıkarıldıklarını, bu tavır karşısında içeri girmeyen gardiyanların yaptığı saldırıda yaralanmasına rağmen 4 gün sonra revire çıkabildiğini, doktorun ekimozları tespit ettiğini ve kemikte oluşan ödemi de rapora yazdığını söyledi.

Yine **Küçük Hakan Çoban** da yazdığı mektupta tutsakların, temsilcilerle özellikle ayrı bloklara konulmasına rağmen direnişin coşkusundan bir şey kaybedilmediğini söylerken, **"Tutsakların eşyaları 2 gün boyunca verilmedi. Yeni gidilen hücreler uzun süre kullanılmadığından hijyenden yoksun, pis yerler olmasına rağmen temizlik malzemeleri de verilmedi. Hapishanede su boruları paslı olduğundan su içilemiyor, kantinden satın alınıyor"** diyerek hücrelerdeki durumu aktardı. Çoban ayrıca hapishane idaresinin sürekli hücre baskınları ile gerilimi tırmandırdığını, her an fiziki saldırılar başlayacak yönlü bir yaklaşım içinde olduğunu söyledi.

Sincan'daki dayatma ve saldırıyla ilgili dışarıda da tepkiler devam ederken, **Tecrite Karşı Mücadele Platformu** (TKMP) de önümüzdeki günlerde çeşitli eylemler yaparak hapishanelerdeki saldırılara karşı tutsaklarla dayanışmayı yükseltecek.

"Çocuklarımızın sesi olacağız"

İstanbul: Gezi Tutuklu Aileleri Platformu yakınlarına özgürlük istemek amacıyla 21'inci kez Galatasaray Lisesi'nde bir araya gelerek oturma eylemi gerçekleştirdi. **"Gezi şehitleri, gazileri, tutsakları onurumuzdur"**, **"Gezi tutsaklarına özgürlük"** pankartlarını açan aileler, **"Gezi direnişçileri yargılanamaz"**, **"Diren Berkin, seninleyiz"**, **"Gezi şehitleri ölümsüzdür"** sloganlarını attı.

Eylemde Gezi Tutsak ailesi **Haydar Tunç** konuştu ve ardından Antalya L Tipi Kapalı Hapishane'deki Gezi tutsağı **Murat Sezgin**'in hapishaneden gönderdiği mektubu okudu. Ailelere destek olmak için eyleme katılan Şair **Mehmet Özer** de bir şiir okudu.

Yapılan konuşmalardan sonra açıklamayı okuyan Gezi tutuklusunu **Çağrı Aydoğan**'ın abisi **Cihan Aydoğan**, demokratik hakkını kullanan tutsakların 5 aydır tutuklu olduklarına dikkat çekerek, **"Onlar ne cinayet işlediler, ne ihaleye fesat karıştırdılar, ne te-cavüz ettiler ne de hırsızlık yaptılar. Tek suçları geleceklerine sahip çıkmaktı"** dedi. Açıklama atılan sloganlarla son buldu.

"Kerbela'dan Gezi'ye direniş sürüyor"

H. Merkezi: 1936-38 yıllarında Dersim'de gerçekleştirilen katliamın ardından idam edilen Seyit Rıza ve yol arkadaşları katledilişlerinin 76. yılında çeşitli etkinliklerle anıldı. Bu sene "aşure"ye denk gelen anmalarda **"Kerbela'dan Gezi'ye direniş sürüyor"** mesajı hakimdi.

İstanbul

* 16 Kasım günü aralarında **Munzur Çevre Derneği**'nin de bulunduğu kurum ve dernekler Galatasaray Lisesi önünde bir basın açıklaması yaptı. Anmada basın açıklamasını okuyan Per-tekliler Derneği Başkanı **Nihat Öz**, 76 yıl önce Munzur'da kan kırmızı akan bir vahşete tanık olduklarını belirtti ve Rojava'daki katliama dikkat çekti.

* 17 Kasım günü Galatasaray Lisesi önünde eylem yapan **Yeşilkent Pir Sultan Kültür ve Dayanışma Derneği** ve **Dersim Dernekleri Federasyonu**'nun açıklamasında **"Günümüzün Yezidi, Gezi Parkı'nı Kerbela'ya çevirmek için elinden geleni yapmıştır. Binlerce yaralı ve 6 canın şehit olması bizim nazarı-mızda Kerbela'dan farkı yoktur"** denildi.

* **Gülsuyu:** Gülsuyu Mahallesi halkı süren polis ablukasını protesto ederek Heykel Meydanı'nda polis ablukasını altında aşure dağıttı. 17 Kasım günü düzenlenen etkinlik, zırlı polis araçları ve özel harekât polislerinin ablukasını altında gerçekleşti. Etkinlikte açılan stantlarda polis ablukasının dağıtılması için imza toplanırken, ayrıca Mahalle Kadın Meclisi'nin kadın tutsaklara özgürlük için açtığı stantta tutsakların ürettiği el işleri satıldı. Açıklamada aşurenin mahalle halkının birliğine, dirliğine ve beraberliğine vesile olması temenni edilerek, ardından aşure dağıtımı yapıldı.

* **Sarıgazi:** Seyit Rıza ve arkadaşları için bir anma etkinliği düzenlendi. Etkinlik, Seyit Rıza ve arkadaşları şahsında tüm güneşe uğurladıklarımız için saygı duruşu ile başladı. 37-38 yıllarında Dersim Katliamı'nı ve Seyit Rıza'nın mücadelesini anlatan bir sinevizyon gösterimi gerçekleştirildi. Anma etkinliği lokma dağıtımı ile son buldu

önüne karanfil bıraktı. Seyit Rıza ve arkadaşları için saygı duruşu yapıldı. Yapılan konuşmalardan sonra anma, Seyit Rıza'nın idamının canlandırıldığı bir skeçle sona erdi.

Erzincan

Partizan, BDP ve Dersimliler Derneği tarafından düzenlenen eylemde kefen giyerek Anadolu Dügün Salonu önünde toplanan kitle, Cemevi'ne yürüdü. Açıklamada Gezi İsyanı sürecinde Erzincan'da verilen mücadele sonrası tutuklanan Özgür Gelecek muhabiri ve okurlarına sahip çıkma çağrısı da yapıldı.

Mersin

17 Kasım günü **"Dersimli Gençler"** tarafından örgütlenen yürüyüşe aralarında DDSB'nin de bulunduğu çok sayıda kurum destek verdi. Özgür Çocuk Parkı'ndan başlayan yürüyüş, Taş Bina önünde sona erdi. Yapılan açıklamada Roboski katliamı, Gezi İsyanı ve ODTÜ'ye yapılan saldırı ve Mardin'de yapılan utanç duvarı protesto edilerek tüm bu saldırıların aynı zihniyetin ürünü olduğu dile getirildi.

Dersim

Partizan'ın da aralarında bulunduğu çok sayıda kurum, 16 Kasım günü Sanat Sokağı'nda bir araya gelerek sloganlarla Seyit Rıza Meydanı'na yürüdü. İlk olarak "38 Duvarı"na gelen kitle saygı duruşunda bulunarak, katliamda yaşamını yitirenlerin fotoğraflarının

Haftalık özgür gelecek

Pêşaroja Azad

Umur Yayıncılık ve Basım Sn. Ltd. Şti. / YAYGIN SÜRELİ ISSN: 1307-878X

Yönetim yeri: Gureba Hüseyin Ağa Mh. İmam Murat Sk. No: 8/1 Aksaray-Fatih/Istanbul Tel: (0212) 521 34 30
Faks: (0212) 621 61 33 Sahibi ve Yazışmaları Müdürü: Çilem İLASLAN Baskı: Yön Matbaacılık Davutpaşa Cd. Güven San. Sit. B Blok, No: 366 Topkapı/Istanbul Tel: (0212) 544 66 34 e-posta: umutyayincilik2007@hotmail.com

umutyayincilik @umutyayincilik

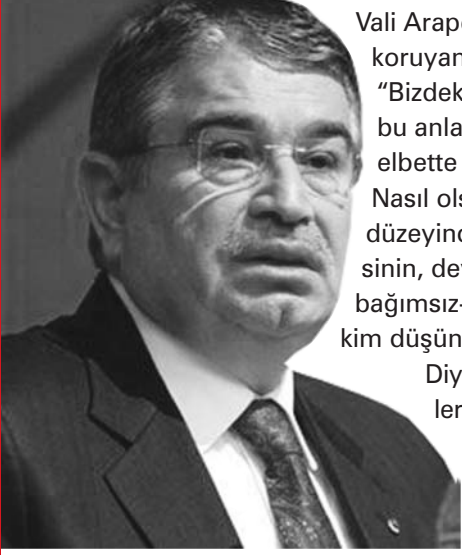

BÜROLAR

Kartal: İstasyon Cd. Dörtler Ap. No: 4/2 Tel: (0216) 306 16 02
Ankara: Sağlık Mh. Sağlık 1 Sk. Torun Ap. 19/9 Sıhhiye/Çankaya Tel: (0312) 433 10 23
İzmir: 1362 Sk. No: 18 Altan İşh. Kat: 5/509 Çankaya/Konak, Tel: (0232) 484 72 83
Erzincan: Ordu Cd. Ordu İşhanı Kat: 3 Tel: (0446) 555 11 44
Bursa: Selçuk Hatun Mh. Ünlü Cd. Sönmez İşsarayı Kat: 2 No: 185 Heykel, Tel: (0224) 224 09 98
Mersin: Çankaya Mh. 4716 Sk. Güneş Çarşısı No: 32 Kat: 2 Akdeniz Tel: (0324) 232 10 60
Dersim: Moğultay Mh. Sanat Sk. Yıldızlar İşhanı Kat: 2 No: 8
Avrupa Büro: Weseler Str 93 47169 Duisburg-Almanya Tel: (0049) 203 40 85 01
Faks: 0049 203 40 69 16

Bu devlete bu valiler UYGUNDUR!

Peki, halk bunları hak ediyor mu?

Vali Arapça muhafaza eden, koruyan anlamına geliyor. "Bizdeki" valilere bakınca bu anlamla uyuşturmak elbette mümkün değil. Nasıl olsun ki! Devletin il düzeyindeki en yetkili kişinin, devletin niteliğinden bağımsız-muaf olacağını kim düşünebilir?

Diyoruz ama düşünenler var ki; Mutlu'sundan Coş'un Hüseyin Avnilere, Azim Tuna ve bilumum valilere, son dönem icraat ve söylemlerine bakarak

AKP'nin valileri diyebiliyorlar. Devlet erkini ve kurumlarını önemli oranda ele geçiren kliğin sözcülüğünü yapan AKP'nin atadığı valilerden sanki başka bir şey beklenebilirmiş gibi...

Sanki daha önceki hükümetlerin dönemlerinde, örneğin sınırsız yetkili OHAL valileri hiç yaşamamış gibi... Çıkar dalaşı da olsa, çatışmalar da esasın devletin bekası olduğu ve bu bekanın kapsamına halkın girmediği bilinmezmiş gibi...

Elbette bunları söylerken, valilerin kişiliklerinin, zeka düzeylerinin, hırslarının, koltuk sevdalarının vs. hiç de etkisi yok denilemez.

Başbakanına yaraşır vali

Örneğin, son örneğimiz Hüseyin Avnilerin Coş'una bir bakalım. Malum "taklaci" İdris Naim Şahin gibi birinin işleri bakanı olabildiği bir sistemde, herkesin kendine güveninin arttığını, "ben neden olamayayım" dediği düşünülebilir. Ya da İstanbul

bul'da Hrant Dink'in katledilmesine giden süreçte olduğu gibi çok da önemli icraatlara imza atan; dönemin İstanbul Emniyet Müdürü Celallettin Cerrah'in ekürisi vali Muammer Güler de bugün içişleri bakanlığı yaparak bu güveni tazelemektedir.

Kuşkusuz Hüseyin Avni Coş'un başka meziyetleri de mevcut ekstra olarak. Bunlara geleceğiz ama önce bu şahsın son haftalarda adını söz ettirdiği konulara bir bakalım:

Geçtiğimiz hafta, Erdoğan'ın "kızlı-erkekli" evlerin "demokrat muhafazakar" yapılarına ters düştüğünü açıklayarak valilerinin gerekenleri yapacağını söylemesinin ardından, ilk hamleyi yapan Adana Valisi H. A. Coş, başbakanının ifadelerini talimat belleyip hemen kolları sıvamıştı. Hukuk, yetki vs. zaten başbakanı tarafından çoktan rafa kaldırılmıştı ya, yasaların değiştirilmesini beklemesine de gerek yoktu!

Ardından, iyice coşa gelen Vali hazretleri, 10 Kasım'da kendisine "Allah belanı versin" diyen bir vatandaş için korumalarına talimat verip "Getirin o kavatı" diyerek yine başbakanının izinden yürümeyi bilmıştır. Sonuçta halkı "anandı da al git" diyerek azarlayan (R. T. Erdoğan), sevgisini göstermesi için halka takla attıran (İdris Naim Şahin) bir gelenekten gelmektedir. (Lafı kıvrırmak bile bir zeka isterken, bunu dikka- te almayan Coş'un "kavat değil kavas demiş olabilirim" minvalindeki açıklaması halkın zekasına hakarettir!)

Coş'un bir de evveliyatı vardır tabii: Adına ilk olarak Recep Tayyip Erdoğan'ın İstanbul Büyükşehir Belediye Başkanlığı yaptığı dönemde, adının karıştığı yolsuzluk iddialarını inceleyen mülkiye müfettişi olarak rastlıyoruz. Bu inceleme sonucunda yolsuzluk iddiaları tabii ki asılsız olarak değerlendirilmiş ve Erdoğan da AK'lanmıştır. Şaşırıldık mı? Hayır! Bu hizmetinin karşılığını almakta hiç de gecikmemiş ve 2003'te Bingöl'e vali sıfatıyla atanmış. 2005 sonunda Aksaray'da vali olarak görülürken, ardından Kırklareli'ne atanmış, ama burada da tutunamayarak Aydın Valiliği görevine getirilmiş. Ardından da çok iyi bir yönetim uygulamış gibi Adana Valiliğine konmuş. Yani Erdoğan vefa borcunu ödemekte oldukça cömert davranmış kendisine!

Bingöl'de bir polisle olan ilişkisi ortaya çıkınca apar topar gönderildiği Kırklareli'nde İl Halk Kütüphanesi'ne Adnan Hoca'nın "Yaratılış Atlası" nı sokma gibi güzide hizmetlerini bir kadın doktoru taciz ettiği iddiası üzerine yarım bırakmak zorunda kalmış! Ama hangi iddia Coş'u görev aşkından alkoyabilir. Aydın'da da Valiliğin özellikle belediye başkanı Özlem Çerçioğlu ile yaşadığı sürtüşmelerle gündeme gelmiştir. Çerçioğlu'nun iddialarına göre belediye araçlarına (kapısının açık olması gibi) sudan sebeplerle trafik cezaları yazdıran Aydın-İzmir karayolunun yanındaki vali konağında geceleri kamyon gürültüsünden uyuyamadığından ka-

rayolunu kamyonlara kapatmaya kalkışan Coş, valilik yaptığı illerde tam da "beylerbeyi" unvanını hak etmiştir. Örneğin halkı Cuma namazına gitmediği ya da oruç tutmadığı için azarlaması TV kanallarına dahi yansımıştır.

Hüseyin Avni Mutlu'ya rakip

Her yiğidin gönlünde bir aslan yatar ya; "bizdeki" valilerin de içişleri bakanı olmak gibi bir saplantısı olabilir. Ama onca ilin valilerinin hepsini birden bakan yapmak mümkün değilse, o zaman yarışı sonucunu beklemek lazım. Yoksa hepsinin başbakanlığa kadar yolu açık! Yakışırl!

Gezi İsyanı sürecindeki performansı ile göz dolduran ve Muammer Güler'den sonra "acaba" dedirten Hüseyin Avni Mutlu'ya, Coş'un bu çalımını ağır gelmiş olabilir. 1985'te Kocaeli kaymakam adaylığından Gerede kaymakamlığına geçişiyle başlayan kariyerinde Mutlu, Siirt, Diyarbakır ve son olarak İstanbul valiliği yaparak hızla yükselmekte. Bu yükselişine Gezi İsyanı ile birlikte ivme katan Mutlu, attığı tweetler ve yatsıya kadar bile yanmayan mumlarıyla başbakanını aratmamıştı hatırlanacağı gibi. "Gezi Parkı ve Taksim'e kesinlikle dokunulmayacak, sizlere asla dokunulmayacaktır. Bu sabah ve bundan sonra polis kardeşlerinize emanetsiniz" deyip de 3 saat sonra o emanete neler olduğunu hatırlıyordu herkes. Ama yine de sahtekarlığının en bariz örneği, kendini şiir- lere vurunca belli oldu diyebiliriz. ("Gençler, Gezi parkında kuş sesleri, ihlamur kokusu ve arı vızıltısıyla huzurlu bir sabah varmış doğru mu? Aranızda olmak isterdim")

Güngör Azim Tuna'yı unutmadık

Onu nasıl unutabiliriz; Ali İsmail Korkmaz'ın Eskişehir'de polis tarafından dövülerek öldürülmesinin ardından, olayı "münferit" deyip "arkadaşları dövüp polisin üzerine atıyor" sözleriyle milyonların acısını deşerken öfkeyi şahlandırdı. Sözü çevirmek için, cinayeti "sivil şahıslar"ın üzerine atıp polisini aklamaya çabası da boşa çıkınca gazetecilere saldırmaya davrandı.

Radikal muhabiri İsmail Saymaz'a mail atarak tehditler savuran, "yerin altı da var unutma" diyerek ayar vermeye çalışan Tuna, o yerin altında elinde kanı olduğu Ali İsmail'in olduğunu unutuyor olmalı! Ölümlerimizle hesabını soracağımızı ise hiç aklına getirmek istemiyor!

Valilerin sonu yok!

Önceleriyle sonralarıyla, bu düzen devam ettikçe daha çok Hayri Kozakçıoğulları, Mehmet Ağarlar, Ayhan Çevikler, Hüseyin Avniler, Tunalılar göreceğiz. Bu halk düşmanlarının devletlerine gayet iyi yakışmadığını kim söyleyebilir! Katliamcı, kanlı ve sömürücü geçmişleri bu suretleri çizmektedir. Evet, ama emekçi halkımız, yani biz bunu hak ediyor muyuz? Hayır ise, gereğinin yapılması için daha fazla beklemeye gerek yoktur!